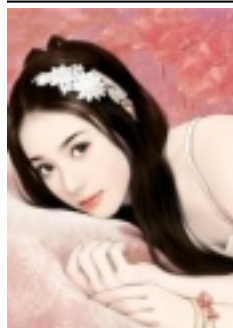

Lên Nhầm Giường

Contents

Lên Nhầm Giường	1
1. Chương 1: Xuống Núi.	1
2. Chương 2: Xuất Sơn	5
3. Chương 3: Nhầm Lẫn Tai Hại	6
4. Chương 4: Chịu Trách Nhiệm	9
5. Chương 5: Thanh Lâu Nữ Tử	10
6. Chương 6: Thanh Lâu Nữ Tử (2)	12
7. Chương 7: Chàng Là Nam Nhân Của Ta.	14
8. Chương 8: Lục Kiếm Sơn Trang.	16
9. Chương 9: Sinh Tử	18
10. Chương 10: Kết Thúc	20

Lên Nhầm Giường

Giới thiệu

Một cô nương yêu thầm sư huynh mình đã lâu mà không dám nói ra, nhưng cô cũng không chọn cách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-nham-giuong>

1. Chương 1: Xuống Núi.

Nàng có một cuộc sống cực kỳ nhàm chán và buồn tẻ với nàng thì cả cuộc sống đó chỉ có hai thứ yêu nhất đối với nàng một là đọc tiểu thuyết võ hiệp cổ trang và đắm mình vào nhân vật chính, hai chính là tiền.

Cái cảm giác biến thành nữ chính trong các truyện võ hiệp cổ trang thật tốt. Sao lại cổ trang, vì đơn giản nàng tuy là người hiện đại nhưng luôn ngưỡng mộ cổ nhân. Và cái cảm giác nhìn thấy nhiều tiền cũng thật tốt không kém bởi vì sao ? vì nó cho ta cảm giác an toàn. Chẳng biết có phải chính vì thế không mà khi không nàng lại xuyên qua ngay khi đang ngủ không. Khi tỉnh lại thì :

- Đứa trẻ này là hai mắt rất yếu lớn lên hẳn là nhìn không rõ đi. Ai nàng cũng thật xui, vừa chào đời liền cận thị tiếc là thời này không có kính.
  - Đại phu, không thể chữa trị cho nó sao ? một giọng nói ngọt ngào của một nữ nhân. Hẳn bà ta là mẹ nàng.
  - Ta e là không có. Phải rồi thời nay làm gì có mổ mắt chứ Nàng ảo não thầm nghĩ.
  - Tiểu Hà, ta e rằng chúng ta ..., nhà mình nghèo không thể nuôi nổi hai đứa bé. Huống hồ nó còn có tật ở mắt hẳn là không thể phụ giúp gì khi lớn lên nên ta nghĩ... Giọng người đàn ông có chút ngập ngừng.
- Sao... nàng vừa ra đời liền bị bỏ rơi sao ? Sao mà thật không giống các nhân vật chính nàng thường đọc nha trong các tiểu thuyết bọn họ xuyên qua không thành công chúa hoặc tiểu thư đài các thì cũng trở thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng nhìn lại xem, thôn phụ kia thật tầm thường nha. Ai cha giống tên nam nhân đứng cạnh nàng ta thì càng thảm hơn nữa.
- Cái thân thể kiểu gì lạ đời đến bất mẫn nha . Lại nói không phải tiểu thư khuê các thì thôi không nói làm gì có sao nhứt nàng về nuôi không phải môn phái gì có tên tuổi mà lại là một lão già lập dị thế kia. Thật là không công bằng nha, vì cái gì lão là dùng trò may rủi tự ý quyết định sẽ truyền thụ cho nàng thứ gì. Nàng muốn học võ công tuyệt đỉnh nha, không được sinh trong một gia đình phú thương rồi được người nhà truyền lại tiền cùng công việc buôn bán cho mình thì cũng phải làm võ lâm cao thủ chứ. It nhất sau này có thể mở riêng một môn phái nhận học trò thu phí nuôi thân nha. Vì cái gì lão lại dạy nàng bói toán chứ, xem mấy phim kiếm hiệp chẳng phải những kẻ bói toán đều là những kẻ chuyên đi lừa tiền người ta sao ? Chà vậy thì thảm rồi nha , nếu bị người ta đuổi giết thì làm thế nào bây giờ
- Sư phụ, con không học bói toán có được không ? Mĩ Khiết Ngọc năm tuổi giờ tay xin ý kiến.
  - Không học vậy sẽ không được ăn cơm. Lão già chẳng thèm liếc nàng ta lấy một cái nói như chém đinh chặt sắt.
  - Vậy dạy con cả võ công nữa nha. Nàng làm bộ đáng nịnh nọt đáng yêu
  - Ô người vì cái gì muốn học võ ? Lão nheo mắt nhìn con bé học trò lười biếng kia của mình một cách hiếu kỳ.
  - Để có bói sai bị người ta đuổi đánh còn chạy được nha. Nàng tròn xoe đôi mắt luyến thắng không ngừng chẳng hề nhận ra sắc mặt sư phụ đang đen như đất nồi.
  - Ha ...ha...ha... tiểu oa nhi muội đây là đang nghi ngờ tài nghệ của Diệu Thủ Thánh y sao ? muội có biết hàng năm người kéo đến bái sư học đạo nhiều đến nỗi năm nào sư phụ cũng phải đổi chỗ ở một lần sao.
  - Có sao, ta đâu có thấy ai đến. Với lại ta ở đây đã năm năm đâu có dời đi lần nào. Nàng tròn xoe mắt nhìn kẻ xuất hiện kia cao hơn nàng rất nhiều cũng chỉ là một mỹ thiếu niên chừng mười một mười hai tuổi nhưng công phu có vẻ rất khá.
  - Nhóc con ngươi phải gọi hẳn là sư huynh xưng là muội, ta...ta với ai hả ? Lãnh Diêu Diêu gõ đầu Khiết Ngọc không biết lễ phép kia dạy thế nào cũng không khá hơn.
  - Sư huynh ? con đâu thấy hẳn bao giờ giờ mới tới sao làm sư huynh được ? Dù hẳn lớn hơn nàng nhưng tới sau sao có thể làm sư huynh nha.
  - Ha...Ha... đáng yêu nha, ta là làm việc bên ngoài cho sư phụ, muội không gặp là đương nhiên, nay ta xong việc nên trở về. Trầm Thiên xoa đầu tiểu bảo bối dễ thương, hẳn luôn mơ ước có một tiểu muội muội để được cưng chiều.
  - Sư phụ người bóc lột sức lao động trẻ em nha. Vô nhân đạo quá, ta kháng nghị. Nàng có phải chưa lớn cũng sẽ bị sai đi như sư huynh hay không a... nàng không thích nha...
  - Ha ...ha... muội yên tâm còn có ta hẳn là muội sẽ không bị sai việc đâu. Trầm Thiên cứ như là đọc được suy nghĩ của nàng nói ra lo lắng của Tiểu Ngọc. Nàng là kẻ vị sư huynh mới nhận định này thật sát mắt nàng, nàng là muốn xem người tốt là hẳn liệu có phải là soái ca như những tiểu thuyết kiếm hiệp hay không ?

- Cha... huynh thật là đẹp nha. Tiểu Ngọc trầm trồ đến đầy cả nước miếng. Cha ít ra cạnh nàng cũng có soái ca vậy cũng còn an ủi đôi chút nha. Trầm Thiên bổng đứng trầm mặt nghiêm nghị.

- Nam nhân không được khen đẹp. Hắn dùng dùng nỗi giận chạy mất còn Khiết Ngọc thì ở đó nhếch mép cười gian xảo nhìn theo bóng dáng dần mờ nhạt của sư huynh.

Tại một cái cây nhỏ gần đó một bóng dáng Lục y nhỏ đang dõi theo thầy trò phía bên dưới

- Tuyệt, Người nói xem, nương ta có phải là quá ngốc không ta thấy Diệu Thủ Thánh y kia là lễ thương gấp vạn lần cha hồ ly của ta, người nói xem vì cớ gì bà lại chọn cha ta mà bỏ rơi một người đáng yêu như thế chứ ?

Khuôn mặt nhỏ ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ, mấy ngày qua hắn là theo sát kẻ được xưng là Diệu Thánh Thần y kia, ngoài mặt lão làm bộ lạnh lùng khắc nghiệt ngưng lại là người rất dễ mềm lòng cứ nhìn cách lão dạy tiểu cô nương kia thì thấy. Chẳng bù với lão cha nhà hắn mỗi lần phạt thì cứ như hắn không phải là nhi tử của lão vậy. Thiệu Mạc Du thở dài trượt khỏi cành cây và bắt đầu xuống núi.

Nhìn bóng dáng hắn đi khuất Lân Diêu Diêu thở dài, lão là không có phúc phận làm cha của tiểu yêu tinh đáng yêu kia.

Cám ơn tất cả các nàng đã nhiệt tình ủng hộ ta trong thời gian qua, yêu tất cả các nàng.

Mĩ Khiết Ngọc nhìn cái chân bị thương do đập phải bẫy của các thợ săn mà ảo não. Dù bói hôm nay mình sẽ gặp tai ương nhưng chẳng phải sẽ gặp quẻ nhân hay sao, kẻ đó sao còn chưa có thấy. Nếu biết phải ngồi đây hàng giờ hắn rằng nàng sẽ không xuống núi chỉ hái được vài cây sâm tiền hôm nay nàng kiếm được thật không bỏ chữa chân.

- Cô nương không sao chứ. Kẻ xuất hiện có giọng nói dễ nghe một thân lục y khiến cho hắn cùng những cái cây xung quanh đây không khác biệt cho lắm. Nheo mắt nàng cố nhìn dung mạo của kẻ vừa đến nhưng ánh mặt trời làm nàng chói mắt.

- Ta bị thương ở chân, người có thể giúp ta về căn nhà gỗ phía bên kia hay không ? Nàng biết nếu không nhờ hắn hẳn là mình sẽ ngồi đây đến sáng cũng không có ai phát hiện. Đại sư huynh thì xuống núi còn nhị sư huynh đang luyện đan được, sẽ không ai chú ý đến nàng.

- Có thể cho ta xem qua vết thương không ? Hắn đến bên cạnh nàng, tiểu cô nương này cũng thật bất cẩn lần nào gặp nàng cũng là đang bị thương. Đưa tay xé rộng ống quần của nàng hắn dùng được chữa thương rắc lên trên miệng vết thương.

- Người có thể bảo ta kéo cao ống quần lên mà không cần phải xé nó như thế. Nàng lăm bằm, tự nhiên rách mất cái quần rồi, bộ y phục này không thể mặc được nữa rồi thật lãng phí.

- Thật xin lỗi, tại hạ là không hỏi trước. Hắn là cảm thấy có chút buồn cười nàng vì tiếc rẻ cái quần không ngại kéo cao ống quần lên trước mặt nam nhân sao ? lần đầu hắn gặp một cô gái có suy nghĩ lạ đến thế.

- Bây giờ ta sẽ nghĩ cách đưa nàng sang bên kia. Hắn nhìn quanh xem có thứ gì có thể để hắn giúp hắn diu nàng hay không.

- Không cần, người công ta sang bên đó là được thôi mà. Mắt nàng không tốt, chân lại bị thương nếu đi theo kiểu hắn nói đến mai hẳn là chưa đến.

- Vậy cũng được sao ? Nàng quả khác những nữ nhân khác khiến hắn có chút bất ngờ, quả thật không thể đoán biết được nàng là đang nghĩ cái gì. Như đoán được hắn đang nghĩ gì nàng cười giải thích.

- Mắt ta không tốt chân lại bị thương nên đành chịu thôi. Nàng cũng không rõ vì sao mình phải giải thích cùng hắn. Thiệu Mạc Du cúi người thấp xuống cho Khiết Ngọc trèo lên lưng. Từ tấm lưng của hắn tỏa ra mùi hương bạc hà dịu mát thật khiến người ta dễ chịu. Mùi hương này rất quen nhưng nàng lại không rõ mình là đã gặp qua ở đâu. Qua bước chân của hắn nàng nhận ra hắn là có học võ công mà võ công quả không tồi.

- Người là lên núi cầu y sao ? Thường thì Nhân sỹ võ lâm đều kéo đến chỉ vì nhị sư huynh.

- Không ta tới là để lấy mạng quý y. Hắn nhẹ nhẹ nói như thể đó là việc thời tiết lời nói không có hơi giận hay oán khí.

- Vì Quý y làm chết ai đó mà người biết sao ? Theo nàng biết thì cũng chưa có nha vì những bệnh huynh ấy không chữa rất nhiều bệnh nhân còn không có gặp làm chết người thế nào chứ. Chỉ có thể cầu y không được mang theo oán khí mà thôi, loại người này hàng năm tới tìm nhị sư huynh có từ cả trăm đến cả ngàn người.

- Không có.

- Vậy thì vì sao ?

- Vì hắn giải được độc được mà ta chế ra. Giết hắn rồi sẽ không có người giả được độc do ta hạ nữa.

- Sao ? Đây cũng có thể làm lý do đi giết người khác được sao ? Nàng thật không thể hiểu nổi cổ đại nha, sao có thể xem mạng người như cỏ rác như thế chứ. Thật may nàng không học y thuật nếu không nhìn xem nhị sư huynh tuy nhiều tiền thật đó nhưng lúc nào cũng có người đến giết hắn nha.

- Vậy người đã giết được quý y chưa ? Sao mà giết được huynh ấy kia chứ, võ công của huynh ấy cũng khá lắm, không đánh lại thì chạy chắc không vấn đề gì. Hắn cười khổ

- Thật ra ta là lạc đường đi loanh quanh mãi vẫn không tìm được đường lên núi. Năm ngoái ta cũng lên đây cũng bị lạc hai ngày không tìm được đường lại phải về. Lúc đó khi đi qua gần con suối hắn cũng tình cờ cứu được nàng bị rắn cắn ngặt xi. Nói ra thì tiểu cô nương này và hắn cũng thật có duyên.

Khiết Ngọc giật mình vậy chẳng phải là nàng tình cờ dẫn hắn qua trận đó sao. Ôi lần này thảm rồi, thế nào cũng bị sư huynh mắng cho xem. Nhìn thấy hắn sắp bước ra khỏi trận pháp Khiết Ngọc vội vàng kêu đau khiến hắn phải dừng lại.

Bọn họ ngồi lại xem xét vết thương của nàng, vết thương khá sâu lại không muốn giúp hắn ra khỏi trận pháp thế nên bọn họ cứ lòng vòng ơ lưng chừng núi. Đến khuya họ tìm được một hang động, nhìn hang động nàng lại nhớ đến tình cảnh mình của một năm trước khi bị rắn cắn nàng mê man bên con suối, khi tỉnh lại thì thấy mình đã ở đây vết thương đã được băng bó và loại bỏ độc. Có ai đó đã cứu nàng ngày đó nhưng đến khuôn mặt của ân nhân nàng cũng không thể biết.

Tối đó nàng lên cơn sốt vì vết thương trong cơn mê man vài lần tỉnh lại thấy người kia vẫn ở một bên chăm sóc cho nàng. Mặc Du cảm thấy hắn như mắc nợ nàng, nàng rõ ràng không có ý giúp hắn qua khỏi trận pháp thế nhưng hắn cũng không thể bỏ mặc nàng.

Khi thấy tình trạng nàng ngày một yếu hơn, hắn quyết định đem nàng xuống núi tìm đại phu. Bọn họ nghỉ lại tại một ngôi nhà bán dược liệu, khi nhìn thấy nàng thôn phụ cùng phu quân của bà có chút kinh ngạc nhưng bọn họ hết sức nhiệt tình giúp hắn chăm sóc nàng. Khi nàng tỉnh lại nhìn thấy căn nhà cùng khuôn mặt vị thôn phụ kia thì lật tức bỏ đi dù trong người không khỏe

- Cô còn chưa khỏe sao phải đi vội vậy ? Hắn có chút khó hiểu cứ như nàng gặp phải kẻ thù ấy bỏ đi trong vội vã

- Vì sao đưa ta xuống núi, cứ bỏ ta lại hang động có lẽ còn tốt hơn. Nàng thét lên giận dữ, nhìn thấy bọn họ sống cuộc sống không có nàng nhưng vẫn vui vẻ hạnh phúc khiến nàng khó chịu. Dù rằng nàng tự nói với bản thân hàng ngàn lần họ là do quá nghèo khổ thế nhưng vì cái gì ở kiếp trước nàng cũng là trẻ mồ côi thế nhưng kiếp này cũng thế.

Nàng lớn lên không cần người nhà, chỉ cần đại sư huynh, nhị sư huynh thương nàng là đủ rồi. còn có sư phụ dù ông lập dị hay mắng hay phạt nhưng cũng luôn quan tâm nàng nàng đâu cần người nhà đã bỏ rơi mình. vừa thét lên giận dữ với hắn nàng vừa dùng hết sức lực bình sinh mình có được trở lên trên núi.

- Không muốn xuống núi có thể lên trở lại khi khỏe mà có gì mà lại có phản ứng kì lạ như vậy. Hắn khó hiểu thở dài khi thấy kẻ cổ chấp kia hướng núi đi đến. Nàng đã tỉnh lại hắn là không đáng lo ngại, hắn quay trở lại căn nhà gỏi ít tiền cho hai nông phụ kia, dù gì bọn họ cũng đã nhờ vả họ.

- Chàng nghĩ xem, liệu Ngọc nhi có phải là nhận ra chúng ta không ? Người nữ nhân dựa vào vai nam nhân rơi lệ.

- Không thể nào, khi chúng ta đem nó lên núi bỏ nó còn ằm ngửa sao có thể nhận ra chúng ta.
- Nhưng thái độ lúc này của nó ? Nàng vẫn khóc, đứa bé này khiến nàng vẫn canh cánh trong lòng bấy lâu ngay khi gặp lại nó nàng như thắt chặt cõi lòng. Từ ngày đem bỏ nó trên núi đem nào nàng cũng mộng thấy đứa trẻ bị thú hoang cắn xé. Cơ ác mộng đó mãi ám ảnh nàng.
- Có lẽ nó là sợ gặp người lạ, hoặc có việc gì đó vội. Nam nhân vươn tay vỗ về nương tử an ủi nàng. Ở cạnh cửa Mạc Du là cười khổ, thì ra hẳn là làm sai mất rồi, nàng giận cũng phải, thế nhưng biết mình sai mà một câu tạ lỗi cũng không có cơ hội nói hẳn cũng không mấy dễ chịu gì.

2. Chương 2: Xuất Sơn

Nàng nhìn con đường trước mặt mà tỏ ra ngán ngấm, Trong mười sáu năm qua nàng là rất ít khi xuất môn nhưng mà lần này thì lại khác nàng là được giao đi bảo hộ sư huynh. Thật ra thì nàng rất lười nhả, nhưng mà nghe sư phụ nói sư huynh lần này gặp họa lớn cần nàng bảo hộ nên đá nàng khỏi sư môn.

Nếu kể có chuyện là nhị sư huynh thì nàng mặc kệ nhưng mà là đại sư huynh thì lại khác. Nàng là nhìn trúng hẳn sẽ là phu quân tương lai của mình nha, bảo vệ phu quân đương nhiên là một việc thê tử nên làm mà. Huống hồ là mỹ nữ cứu anh hùng nha, à mà không đúng với nhang sắc của nàng thì phải nói là hào nữ cứu soái ca mới phải vì nàng hiện giờ dung nhan vô cùng tầm thường so với hẳn thì quả là kém xa. Nếu nàng làm tốt hẳn là sư huynh có khi sẽ lấy thân báo đáp cũng nên.

Nở nụ cười gian manh Khiết Ngọc không biết rằng gương mặt nàng hiện giờ hệt như tên lưu manh đang tính kế người.

Gần đến biên cương nơi đại sư huynh đang đóng giữ nàng liền mượn phòng tại một quán trọ gần đó xem xét tình hình. Có vẻ như kẻ sẽ đối phó với sư huynh vẫn chưa xuất hiện, nàng được sư phụ dặn là phải âm thầm điều tra, nên đến gần quan sát trước. Cũng không mấy khi nàng thực sự được ngắm nhìn thành trấn nơi cổ đại nha.

Nhìn lối kiến trúc nơi đây nàng thật thán phục cổ nhân nha họ sao có thể tạo ra những căn nhà gỗ đáng yêu đến nhường ấy mà hầu như nhà nào cũng có nét tương đồng khiến cho cả cái trấn nhỏ trở nên mộc mạc đến đáng yêu chẳng có lấy một tiệm kim hoàn nào. Nàng là định đi ngắm vàng bạc trang sức cho đỡ nhàm chán thế nhưng đi khắp trấn cũng là tìm không thấy những thứ lấp lánh như vàng bạc hay đá quý. Hèn gì mỗi lần trở về sư huynh cũng chỉ mang về cho nàng nào là trầm gỗ, vòng gỗ, nàng còn tưởng là vì hẳn chỉ thích gỗ chứ.

Đi mãi cuối cùng thì nàng cũng tìm ra một cửa hàng bán ngọc thạch. Mắt nàng lóe sáng khi nhìn trúng cây trầm phi thúy trong suốt đến mức tất cả những thứ đặt cạnh nó đều bị lưu mờ. Chỉ vừa nhìn thấy nó thì ý nghĩ muốn chiếm hữu liền hiện ra ngay trong óc nàng.

- Cô nương chỉ có ba trăm lượng hẳn là không mắc đâu. Ba trăm lượng mà kêu không mắc, nàng xuống núi sư phụ chỉ cho có hai mươi lượng còn không bằng một phần mười số bạc đó. Tiếc nỗi nhìn trầm ngọc nàng và nó hẳn là không có duyên.
- Bạc ta sẽ trả. Là hẳn, cái cây di động, nàng là nhận ra giọng nói của hẳn. Nheo mắt nhìn kẻ vừa đến, nàng trong lần gặp trước cũng không nhìn rõ diện mạo hẳn cho lắm nha.

Khiết Ngọc như quên luôn cả thở sao mà thời đại này nam nhân lại họa thủy đến nhường ấy kia chứ. Nhìn dung mạo tựa như người trong tranh đẹp đến mức phải nói là nàng có chút nghi ngờ hẳn liệu có phải yêu nghiệt hay chẳng. Từ hẳn toát ra khí thế nam nhân hòa quyện cùng vẻ yêu nghiệt kia càng làm tôn thêm điểm mê hồn nơi hẳn. So với Trầm Thiên Sư huynh hẳn là hơn hẳn mấy phần nha. Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt thì hẳn hẳn phải ngồi trên núi vàng với cái dáng dấp đó khuôn mặt đó. Chẳng bù với dung mạo của nàng, phải mà nàng chỉ bằng một phần tư hẳn thôi cũng đỡ. Sống trong thế giới mà đi đâu cũng gặp soái

ca thể nhưng dung mạo lại tầm thường quả thật là thảm hại. Có lẽ vì vậy mà lão nhân gia cho nàng một cặp mắt không tốt để khỏi suốt ngày tự ti về dung mạo của mình chăng.

- Ta sẽ không nhận nó. Nàng dù rằng ham tiền tài thế nhưng cũng biết trên đời này chẳng ai cho không ai cái gì.

- Chỉ là ta thấy áy náy chuyện lần trước tự ý đưa cô nương xuống núi mà chưa được phép của nàng nên muốn xin lỗi thôi. Hắn nhìn nàng cười lấy lòng.

- Nếu là quà xin lỗi thì được, ta nhận nếu không người sẽ cho ta là kẻ hẹp hòi. Cầm trâm ngọc trong tay nàng mỉm cười đến ngọt ngào. Nếu hắn đã nhiều tiền như vậy nàng tiêu hộ hắn cũng không phải là quá đáng. Hai kẻ trong tiệm kẻ vui vẻ nhận quà kẻ vui vẻ mua quà nào biết rằng ở một góc khuất có một kẻ khác là nghiêng răng nghiêng lợi trong tức tối.

Mĩ Khiết Ngọc cảm thấy thật vui vẻ nha, chỉ là đi dạo thôi mà vừa được ngắm soái ca vừa nhận được quà. Có lẽ đây một ngày may mắn của nàng kể từ khi sinh ra nha. Bước vào con hẻm gần đó nàng là muốn đi tắt về khách điểm để lấy gương ra ngắm thử chiếc trâm nha.

- Người nói tối mai sẽ hành động sao ? Phủ tướng quân canh phòng cực nghiêm đó không có thời gian chuẩn bị thì hạ xuân được thể nào.

- Không khó nha ta cứ bỏ liều mạnh xuống giếng của tướng quân phủ thì chắc chắn là không sót hắn.

- Nhưng mà có ổn không, nghe nói hắn là rất ranh các loại được vật rủi như thuốc bị hắn phá giải.

- Là hồng hạc đàn, cho dù hắn có là thần tiên sống cũng không có phương pháp giải nha.

Bọn họ là nhắc đến tướng quân phủ vậy chẳng phải là đi hạ xuân được sư huynh nàng đó sao. Hừ nàng sao có thể để bọn chúng như ý chứ...mà khoan nếu là xuân được thì chẳng phải giải được là nữ nhân ?. Vậy nếu như thế chẳng phải đây cũng sẽ là cơ hội của nàng đó sao ? Chỉ cần nàng đến trước nữ nhân kia một bước vậy thì hắn hẳn là phải phụ trách với nàng rồi không cần phải nghĩ cách theo đuổi hắn nữa mà vẫn có phu quân nha.

Cười nham hiểm Mỹ Khiết Ngọc là lên kế hoạch cho mưu đồ đen tối của mình.

.

3. Chương 3: Nhầm Lẫn Tai Hại

images

Khi Phủ tướng quân đã lên đèn thấy bọn người kia đã hành động Mỹ Khiết Ngọc là nhanh nhất xác định phòng của chủ tướng là sư huynh nàng rồi bắt đầu chờ đợi. Khi thấy hắn đi vào và thối tắt đèn trong phòng nàng là chờ cho thời gian thuốc có tác dụng.

Nhưng cũng thật lạ, không có thấy nữ nhân nào có hành động. Thế nhưng nàng cũng không có nhiều bận tâm cho lắm, dùng hết can đảm của mình ngay khi trong phòng phát ra tiếng vật vả rên rỉ nàng liền đẩy cửa bước vào. Chỉ vừa vào phòng thì hắn lao đến ôm lấy nàng như một con mãnh thú bị đói lâu ngày nhìn thấy con mồi ngon.

Trên người hắn không có mùi mộc hương của thường ngày, nụ hôn của hắn mãnh liệt nhưng cũng hết sức ngọt ngào. Nghĩ đến đây là lần đầu tiên của mình bỗng nhiên nàng cảm thấy run sợ.

Như biết được sợ hãi của nàng hắn bắt đầu dịu dàng hơn khiến nàng cảm thấy thật yên tâm. Cứ thế nàng cùng hắn triền miên trải qua lần đầu không có quá nhiều đáng sợ chỉ là có chút đau đớn nhưng ngọt ngào vì hắn hết sức dịu dàng với nàng. Khi nghe nàng thét lên đau đớn hắn ngay lập tức ngừng động tác rồi có vẻ bối rối cùng kinh ngạc

- Nàng là xử nữ sao ? Giọng nói hần khàn khàn nhiễm đượm mùi của dục vọng. Thấy hần đau đón không chế bản thân để thật dịu dàng với nàng khiến cho nàng thấy thật ấm áp. Ôm lấy nàng trong vòng tay hần nhẹ nhàng nói

- Ta sẽ phụ trách. Giọng hần đã bớt khàn hơn nhưng vẫn không giống giọng Thiên ca của ngày thường. Nàng đoán là do tác dụng của thuốc khiến hần như vậy. Trong vòng tay của hần nàng cảm thấy yên ổn và hạnh phúc nên đã thiếp đi trong một sớm.

Khi mở mắt đón một ngày mới nhìn người trong lòng đang say ngủ Thiệu Mạc Du có chút giật mình là nàng sao ? Nở nụ cười nhìn kẻ nào đó ham ngủ rúc vào cánh tay của hần trông thật đáng yêu.

Tối qua vừa uống trà xong hần liền biết trà hần là có vấn đề, cứ nghĩ xuân dược này dễ khắc chế thể nhưng có vẻ hần đã lầm. Khi đang vật vã vì hiệu lực của xuân dược thì nàng đẩy cửa bước vào. Hương thơm nữ nhân từ nàng đã hấp dẫn hần khiến kiếm chế của hần không thể giữ nổi nữa. Thấy nàng run sợ vì nụ hôn cuồng nhiệt tham lam của hần hần bắt đầu tỏ ra dịu dàng dịu dẽ vì sợ giải dược kia sẽ sợ hãi mà chạy mất. Ngay khi vừa nghe tiếng thét đau đớn từ nàng hần chợt nhận ra nàng là xử nữ nên kìm nén mọi dục vọng trong đau đớn chỉ mong sẽ không tổn thương đến nàng.

Nàng và hần có lẽ thực sự là nghiệt duyên vì rằng kẻ nàng tìm của đêm qua hần không phải hần. Nghĩ đến đó hần bỗng dưng cảm thấy khó chịu, vòng tay ôm nàng siết ngày càng chặt hơn trong vô thức.

- Ừm... Nàng nhịu mày kháng nghị cự người khiến hần chợt tỉnh ra hần từ khi nào bị cảm xúc chế trụ thế kia. Nhìn khuôn mặt mê ngủ kia hần thật không thể đoán được nàng sẽ phản ứng thế nào nếu biết kẻ cùng nàng đêm qua không phải là Trầm Thiên mà là hần.

Nếu như nàng là khóc là nháo thì hần phải làm sao giờ, hần trước giờ không biết dỗ dành nữ nhân. Dù rằng quanh hần luôn có thật nhiều nữ nhân thế nhưng đều là bọn họ tranh nhau lấy lòng hần. Với tình huống hiện tại hần cũng là chưa từng gặp qua nên cũng sẽ thật lúng túng không biết phải làm sao cho phải.

Khi thấy nàng lơ mơ thức giấc Mạc Du là nhắm mắt làm bộ như vẫn chưa tỉnh lại vì hiện giờ vẫn chưa biết phải làm thế nào.

Khi mở mắt ra đập vào mắt nàng không phải là khuôn mặt của Trầm Thiên mà là Thiệu Mạc Du. Mĩ Khiết Ngọc Nhảy ngay ra khỏi vòng tay của hần như gặp phải quỷ. Nàng dụi dụi mắt nhìn cho thật rõ tròn to mắt há to miệng nhưng không hề hét lớn như hần tưởng tượng mà chỉ nhẹ nhàng lẩm bẩm

- Sao lại là hần ? Vậy....Nàng nhìn thì tình trạng này có thể cho thấy đêm qua...ai...sao có thể đi... nhìn sơ trong phòng một lúc lâu...đây thật đúng là phòng của Thiên ca nha. Nhưng sao kẻ trên Giường với nàng không phải Trầm Thiên mà lại là cái cây xanh này kia chứ.

Nàng khẳng định là không có đi lầm phòng thế nhưng lại khẳng định là lên giường với lầm người nha. Mà tình huống hiện giờ nếu nàng ầm ĩ lên hần là sẽ khiến nàng và hần cột chặt cùng nhau nha. Dù rằng cổ nhân trọng trinh tiết, khẳng định là đời này nàng sẽ không thể gả nữa ,vậy thì có làm sao.

Nàng dù không thể gả cũng không định là sẽ gả cho hần nha, nếu không cần gả cho hần vậy cũng không cần cho hần biết hần và nàng đã từng có chuyện. Dù gì thì Thiên ca có nói qua kiếp này hần sẽ không lấy thế tử, Vậy nàng cũng không cần lấy phu quân cứ như hiện giờ dù có chút thiệt thòi nhưng còn hơn không.

Hần hần là phải có quen biết với Trầm Thiên nên mới có mặt nơi này, vậy nếu nàng không muốn lộ chuyện hần là phải chuồn thật nhanh trước khi hần tỉnh lại. Suy nghĩ thật nhanh nàng liền thu gom ý phục thật nhẹ nhàng tránh làm hần thức giấc.

Thấy phản ứng của nàng sau khi tỉnh lại không khóc không nháo mà còn nhẹ nhàng lén lút như định bỏ trốn khiến hần như muốn nổi điên. Nàng là muốn phải bỏ quan hệ giữa bọn họ sao ? xoay người nhìn kẻ đang lén lút bỏ trốn hần ngoài cười mà trong không cười :

- Đêm qua một sớm như vậy mà sáng ra nàng đã vội đi đâu vậy ? Mĩ Khiết Ngọc đang mang đỡ đôi hài bỗng dưng cứng người vì câu hỏi của hần. phải mất một lúc nàng mới định thần xoay người cười giả lả

- Người là đang nói gì ta thật là không hiểu ?

- Ô vậy nàng có cần ta một lần nữa diễn lại chuyện đêm qua của chúng ta cho nàng nhớ không nhỉ ? Hắn vừa nói Vítá kéo nàng ngã vào ngực hắn giọng nói mang đậm sự giận dữ.
- Người... Nàng đỏ mặt khi chạm vào lồng ngực trần kia, nhắc đến chuyện đêm qua khiến cho tim nàng đột nhiên đập một cách gia tốc sắc mặt đỏ bừng bối rối.
- Chuyện...chuyện đêm qua...ta là không muốn nhắc lại...cũng không cho phép người nhắc...Ta và người đêm qua ..không có...làm...gì...nha...
- Ô nàng đây là muốn rũ bỏ trách nhiệm sao ? Giọng nói hắn bỗng lạnh như băng không mang theo chút độ ấm nào. Chỉ nghĩ đến nàng muốn rũ sạch mọi quan hệ với hắn cũng khiến cho hắn như muốn điên lên.
- Trách nhiệm gì chứ, ta đây không đòi người chịu trách nhiệm thì thôi người dùng ta làm giai được xuân được ta mới là người bị chiếm tiện nghi. Hừ muốn cùng nàng nói trách nhiệm sao.
- Ô nàng làm sao biết ta là bị trúng xuân được, không lẽ xuân được đó do nàng hạ ? Vậy thì là ta mới là người bị chiếm tiện nghi nha. Dù rằng biết xuân được hắn là không phải nàng hạ thể nhưng cơn tức giận là xâm chiếm tâm trí hắn.
- Người...Ta không có bí ối như vậy...Với lại ta không định có quan hệ gì với người nha. Nàng là tức nổ đom đóm mắt mà... Hắn cho dù là soái ca thì sao chứ nàng chỉ là thích ngắm soái ca chứ có quan hệ thì chưa từng nghĩ đến ai ngoài đại sư huynh nha.
- Ô thì ra nàng là muốn leo lên giường Trầm Thiên. Nếu ta đem việc này nói lại với hắn không biết hắn sẽ phản ứng thế nào nha.
- Người...Bỉ ối. Nàng giận dữ mắng hắn.
- Quá khen...Tiểu nương tử nàng là tính khi nào thì mang sinh lễ đến hỏi cưới tại hạ đây ? Hay là tính tổ chức tiệc vui cùng ngày với Trầm đại ca ?
- Ý người là gì ?
- Ô nếu ta đoán không lầm thì hiện giờ Trầm đại ca của nàng hắn là đang ôm mỹ nhân Giáo chủ của Ngũ độc giáo. Nếu hắn đoán không lầm thì kẻ chủ mưu hạ xuân được lần này là nàng ta, Trầm Thiên là cùng hắn đối phòng hắn là đang ở cùng nàng ấy đi.

Khi nghe hắn nói nàng nhanh như một mũi tên chạy về phía gian phòng dành cho khách nhân. Khi mở ra cửa phòng thì quả nhiên trong phòng là một nam một nữ nhưng nam nhân kia không phải là Thiên ca của nàng mà là phó tướng của hắn Đoạn Vô Tình.

Vì nàng xông vào nên giáo chủ của Ngũ độc giáo cũng tỉnh lại. nàng ta là trở nên điên cuồng giận dữ đánh cho Vô tình một chưởng, hắn là không né không tránh nhận hết chưởng pháp của nàng ta ngã lăn ra đất trong kinh ngạc của tất cả mọi người, ngay cả giáo chủ Ngũ độc giáo cũng thét lên trong kinh ngạc cùng giận dữ rồi chạy mất.

Đến bên Đoạn Vô Tình cố gắng giữ lại mạng cho hắn Mĩ Khiết ngọc dù không có học y thể nhưng ở lâu bên cạnh nhị ca cũng khiến nàng có chút kiến thức y thuật. Đúng như người ta nói nha Ôm chân phật cũng có thể tu thành chánh quả nàng thực sự giữ được mạng của hắn nhưng mà hắn từ giờ chỉ còn nửa cái mạng.

Khi Trầm Thiên về đến thì mọi chuyện cũng được xem là tạm ổn thể nhưng không ổn nhất là hắn nha. Khi nàng hỏi hắn đã đi đâu đêm qua hắn chỉ đỏ mặt mà không thể trả lời, sư huynh có gì đó rất lạ thể nhưng hiện giờ điều nàng để tâm lại là một điều khác.

4. Chương 4: Chịu Trách Nhiệm

Cho dù thật sự là kẻ đến từ hiện đại, chuyện nam nữ thực sự không quá được xem trọng thế nhưng với nàng thì không phải thế. Nàng chính là tiểu cổ hủ mà bạn bè thường trêu, chuyện nam nữ nàng thật sự rất nhất lại rất để ý, nên dù đã sống ở tuổi hai mươi sáu vẫn chưa có mảnh tình vắt vai. Đến cầm tay nàng còn chưa có từng cầm qua chứ đừng có nói là tiến xa như là chuyện nam nữ.

Nói không để ý là tự gạt người, tự gạt mình mà thôi, chỉ nghĩ đến chuyện tối qua thôi mặt nàng đã đỏ hồng cả lên. Mĩ Khiết Ngọc nghiêng chặt rằng, sao nàng có thể ngốc nghếch như vậy, nhằm lẫn tai hại như thế. Người ta chỉ mất nụ hôn đầu thì khóc suốt mướt còn nàng mất hân lần đầu nhưng lại không thể khóc thét lên đòi hân chịu trách nhiệm mà ngược lại còn như một kẻ trộm lấm la lấm lép sợ hân sẽ nói ra mọi chuyện.

Chỉ nhắm mắt lại là nàng lại cảm thấy rất rõ nụ hôn tham lam kia của hân, vòng tay của hân, kể cả hơi thở kia nữa mọi thứ cứ như vậy luẩn quẩn trong đầu nàng quấy nhiễu nàng trong cả giấc ngủ. Mà vì sao nàng không ghét chúng những phiền nhiễu kia, chẳng phải nàng yêu thích đại sư huynh hay sao vì cái gì lại cảm thấy thoải mái trong vòng tay của một người khác. Nàng từ khi nào thì trở nên dễ dãi thoải mái thế kia chứ...

Những đầu tranh, những mâu thuẫn khiến cho giấc ngủ đang có chút ngọt ngào kia của Khiết Ngọc có chút bấn loạn cùng chập vập. Thiệu Mặc Du nhìn nàng khổ sở không ngon giấc khiến hân đau lòng, nàng tỏ ra không có chuyện gì nhưng xem không phải vậy. Hân là cảm thấy nhớ nàng nên đến xem nàng một chút. Hân nhớ hương thơm ngọt ngào của nàng, nhớ hơi thở thơm ngát mê người kia nhớ thân hình mềm mại. Nhưng nhớ nhất có lẽ là dáng ngủ tham lam kia của nàng.

Vì muốn ngắm nhìn nàng ngủ nên hân đến, thế nhưng nhìn xem nàng ngủ không chút an ổn nào. Khẽ vuốt đôi mày đang nhíu chặt hân nhẹ nhàng hôn lên trán nàng rồi như mê mẩn hương vị đó hân nhẹ nhàng khẽ lướt nhẹ làn môi kia. Khẽ giật mình vì không thể tin được hân lại hành động như vậy Thiệu Mặc Du là nhanh chóng rời khỏi căn phòng không chút dấu vết. Hân là làm sao vậy ? từ lúc nào trở nên quyến luyến một nữ nhân đến độ như vậy.

Hân là kẻ cả đời phong lưu đa tình nha, chưa một đóa hồng nào giữ được trái tim hân. Thế nhưng vì sao nữ nhân kia lại khiến hân bận tâm đến vậy hân cũng không thể rõ được. Vì cái gì khiến hân không thể rời mắt được khỏi nàng.

Mĩ Khiết Ngọc đang vật lộn với những mâu thuẫn phức tạp trong giấc mộng bỗng cảm thấy dễ chịu hơn, dường như có thứ gì đó dịu mát nhẹ nhàng khiến nàng bình tâm thư thái hơn, một mùi hương có vẻ quen thuộc thế nhưng là không tài nào nhớ ra được là đã gặp qua ở đâu. Mùi hương này rất giống với mùi bạc hà trên lưng của cái cây xanh kia nha. Nhưng vì cái gì mà nàng lại thấy yên ổn đến vậy, cái cảm giác an tâm này là gì.

Trải qua một đêm không yên ổn Khiết Ngọc vừa bước ra khỏi cửa phòng thì gặp kẻ nào đó chắn ngang

- Tiểu Nương tử nàng là đã thức giấc rồi sao ? Nhìn vẻ mặt mệt mỏi kia hân có chút đau lòng nha, thế nhưng nàng vì sao vẫn làm bộ không có gì xảy ra.
- Ai là tiểu nương tử của người. Nàng nhíu mày nhìn hân, tên ôn thần này hại nàng cả đêm bị bản thân vật lộn với những mâu thuẫn mà không an ổn ngủ vậy mà sáng ra hân liền mới tới chọc tức nàng.
- Nàng nha, nàng không cần ta chịu trách nhiệm nhưng ta nào có nói không cần nàng chịu trách nhiệm sao ? Ta đến là hỏi nàng khi nào thì bảo sư phụ nàng đến Độc Vương cốc của ta cầu hôn ?
- Cầu hôn ? ta có nói sẽ gả cho người sao ? Thật là phiền chết nha, nàng là không muốn lấy phu quân đâu nha. Nếu là gả cho sư huynh thì còn được nhưng nàng và hân chỉ gặp có vài lần nàng làm sao biết hân ra sao mà gả cho hân đây. Là hạnh phúc cả đời nha không thể làm ầu a.
- Nàng không gả cho ta thì ta gả cho nàng. Dẫu gì ta cũng là Độc Vương không thể theo không nàng mà không có cưới hỏi gì thiên hạ sẽ dị nghị, như thế thật không hay nha.
- Ai nói ta sẽ lấy người mà đòi gả kia chứ. Tên này đúng là bị tự kỷ mà bộ hân đẹp trai thì ai cũng sẽ mê sao. Nàng là thừa nhận hân soái nha nhưng mà cũng không thể đủ làm lý do nàng lấy hân.

- Nàng không định chịu trách nhiệm sao ? Không sao ta sẽ kiên trì, ta tin nàng là sẽ suy nghĩ lại...Hắn có đủ kiên nhẫn nha.

Đúng như Mạc Du nói, hắn quả nhiên ngày nào cũng bám theo nàng, nói nào là đời này vì nàng mà hắn sẽ không lấy được ai do tổn hại về tinh thần. Và cứ thế hắn lải nhải bên cạnh khiến nàng có chút phiền. Cũng thật biết đùa, nàng là nữ nhi không chạy theo đòi hắn chịu trách nhiệm thì thôi vì có gì nàng lại bị hắn đòi phải chịu trách nhiệm kia chứ, thật là vô lý nha.

Nói thật dù rằng có chút phiền phức thế nhưng nàng vì sao không hề cảm thấy ghét chút nào sự có mặt của hắn. Nàng thường làm bộ tránh hắn như tránh tà nhưng hình như là có chút mong đợi hắn tới, giống như hôm nay cả buổi sáng nàng hình như không có thấy hắn.

- Muội là nghĩ gì đó. Trầm Thiên xuất hiện làm Khiết Ngọc có chút giật mình.

- Không có... Nàng bối rối, như kẻ vừa làm việc xấu bị phát hiện. Cố che dấu vẻ bối rối của mình nàng là bắt đầu liếng thoảng.

- Huynh là chuẩn bị ra sa trường sao. Huynh đã chuẩn bị hành trang đủ cả chưa ? Đi đường phải cẩn thận, nhớ phải biết chăm sóc cho bản thân còn có huynh phải... nàng cứ liếng thoảng liên hồi như không cho Trầm Thiên mở miệng. Hắn nhìn nàng vươn bàn tay to của mình xoa lên mái tóc của nàng nhẹ giọng dịu dàng

- Muội hôm nay rất lạ, có chuyện gì sao ? Cứ như nàng có điều gì đó che dấu hắn nhưng hắn là không rõ đó là gì.

- Có...Có...sao...ta chỉ là lo lắng cho huynh.

- Đâu phải lần đầu ta ra sa trường, muội chẳng phải nói việc đó với ta như là đi dạo phố thôi không phải sao ?

- Muội có gì đó là dấu ta sao ? Hắn nheo mắt nhìn với vẻ nghi ngờ rồi lại dịu dàng mỉm cười.

- Không có, huynh đi nhanh kẻo không theo kịp bọn họ kìa.

Nàng đẩy vội Trầm Thiên ra cửa Rồi thở phào nhẹ nhõm. Sư huynh nàng quả thật là người nguy hiểm nha, nàng sợ nhất vì hắn như nhìn thấu được nội tâm kẻ khác, nàng là sợ hắn biết việc của nàng và Mạc Du. Sẽ là rất mất mặt nha, hắn hẳn là sẽ cười lớn, cười nhạo nàng kẻ ngu ngốc.

Nghĩ cũng thật kỳ lạ nàng vì sao lo lắng không phải là Trầm Thiên sẽ hiểu lầm mà chỉ sợ hắn cười nhạo nàng. Tình cảm của nàng đối với Thiên ca liệu có thể không phải là yêu không ? Khiết Ngọc chợt ngẩn ra khi nghĩ có gì đó không đúng, lặng trong suy nghĩ thật lâu nàng chợt bừng tỉnh khi nghe được tiếng động gì đó phía sau lưng nàng quay đầu nhìn lại vẫn là không có một ai. Hắn cho tới giờ cũng không thấy bóng dáng thế nhưng tại sao nàng lại thấy chẳng thoải mái chút nào với vẻ yên lặng này.

Ngoài cửa tướng quân phủ Trầm Thiên mỉm cười, Ngọc Nhi nhà hắn cũng đã lớn rồi, nàng hẳn là phải có những bí mật nhỏ của riêng mình ....Có phải đến lúc hắn phải gả nàng rồi hay không...Trong một góc của tướng quân phủ Thiệu Mạc Du trầm ngâm quan sát bọn họ, hắn không nhào tới chỗ nàng như mọi khi mà quay lưng đi về một hướng khác.

5. Chương 5: Thanh Lâu Nữ Tử

Trong thanh lâu lớn nhất của Sa Hà trấn Thiệu Mạc Du là làng làng trong men say. Hắn xưa nay chưa từng phiền lòng vì nữ nhi tình trường, vì với hắn các nàng đều là vô tri vô vị. Nếu không vì say mê dung mạo cùng dáng dấp của hắn thì cũng là mê danh Độc vương của hắn.

Hắn là lần đầu gặp người con gái giống nàng, ngày đầu gặp mặt nàng thậm chí không thèm nhìn hắn (akiaki : vì mắt chị bị cận, không thấy huynh soái nên sao mà say mê huynh cho được.) Sau đó gặp lại nàng cũng không quá tỏ ra thân cận hay muốn lấy lòng hắn(akiaki : tỷ ấy quá vui vì cây trâm, cận ngắm trâm coi bộ

thực tế hơn là ngấm huynh)Rồi bọn họ có da thịt chi thân, nàng cũng không thêm hấn phụ trách. (akiaki : tỷ là sợ lấy làm chồng, huynh thông cảm mới gặp người ta có ba lần sao người ta chịu lấy huynh chứ, đặc biệt tỷ này bị cận coi bộ mỹ nam kế của huynh không dùng được rồi)

Có phải là vì nàng đã có người trong lòng rồi nên không thêm để mắt tới hấn chẳng. Khi nghĩ mình phải phụ trách với một nữ nhân cả đời hấn là cảm thấy sợ thế nhưng khi nàng từ chối hấn phụ trách thì chẳng hiểu vì sao hấn lại khó chịu và bức tức đến như vậy.(akiaki : lòng tự trọng bị tổn thương, thật là thông cảm !!!). Mạc Du : ra chỗ khác chơi,có tin ta chém chết người không ? Tác giả : xách dép... bỏ chạy...)

Hấn bám theo đòi nàng chịu trách nhiệm, nàng hề thấy hấn là liên vòng đường khác mà đi ấy vậy mà nhìn thấy Trầm Thiên thì luôn cười tít mắt còn rớt rít liến thoắng như chim oanh. Có cái gì đó như đè nặng lên ngực hấn đến mức cảm thấy thật ngột thở.

Hấn tìm đến thanh lâu dù rằng là do người ta nhờ vả thế nhưng cũng là để giải khuây trong lời ca tiếng nhạc, trong vũ khúc men nồng của mỹ tửu. Hấn say khướt lảo đảo bước ra khỏi thanh lâu, xem vũ khúc hay nghe đàn ca xướng nhạc cũng không sao xóa được khuôn mặt lúc say ngủ của nàng trong tâm trí hấn càng uống say khuôn mặt đó càng hiện rõ hơn.

Khiết Ngọc là ra phố mua thuốc cho phó tướng của Trầm Thiên khi về nàng đi ngang qua thanh lâu. Vì là lần đầu nhìn thấy những nơi như thế nên đứng lại xem một chút thì cũng là lúc thấy Mạc Du từ đó bước ra bộ dáng say khướt. Ma ma của thanh lâu đó còn gọi giúp hấn một chiếc kiệu trả tiền nhờ đưa hấn về phủ tướng quân. Khiết Ngọc là lân la bắt chuyện với một kỹ nữ gần đó.

- Tú bà này thật là tốt, còn đem cả bạc mướn kiệu hộ vị khách quan kia.

- Hừ bà ta mà tốt nổi gì chẳng qua vì Thiệu công tử là trường hợp đặc biệt bà ta mới lấy lòng thôi. Huynh đài huynh ghé vào uống rượu nghỉ ngơi nhé ta sẽ hầu hạ huynh. Nàng ta liếc mắt đưa tình cùng nàng làm nàng có cảm giác chán ghét. Nên vội vàng cáo từ rồi chạy thật nhanh khỏi nơi đó.

Trường hợp đặc biệt, hừ sao không nói rõ luôn hấn là khách quen ở đây , đột nhiên nàng cảm thấy khó chịu. Ra hấn là hoa hoa công tử chỉ biết trêu ong ghẹo nguyệt. Hèn gì mà cả ngày nay nàng không thấy hấn tới làm phiền nàng, ra là lui tới nơi này.Hừ thế mà cứ làm như thanh cao lắm còn bám theo đòi nàng chịu trách nhiệm gì đó...

Khiết Ngọc cầm chiếc kéo nhỏ tỉa lá cho chậu hoa mà trong đầu nghĩ đến việc hôm qua nàng gặp Mạc Du bước ra từ thanh lâu. Hấn là khách quen nơi đó vậy là hấn đã dùng bàn tay từng ôm qua nhiều cô gái khác để ôm nàng... lại cùng họ...Hừ...Hừ...vậy chẳng phải là nàng mới là kẻ thiệt thòi sao. Nàng là lần đầu còn hấn thì...Thế mà còn dám chạy theo đòi nàng chịu trách nhiệm...Hừ.. Hừ...

- Chậu cây đó có thù với nàng sao ? Sao lại cắt nó thành trụi lủi vậy. Thật là đau đầu nha hôm qua chắc là hấn đã uống rất nhiều nên hôm nay đầu mới như vậy nặng trĩu.

- Hừ...Không liên quan đến người, người chẳng phải rất bận sao sao lại có thời gian quan tâm việc của ta kia chứ. Hừ...Sao không đi uống rượu hoa của hấn đi lại đến đây để trêu tức nàng.

- Quả đúng là ta rất bận, hôm nay còn phải đi vài nơi nữa. Nàng không nhắc làm ta cũng xem chút quên mất phải đi sớm mới kịp. Hấn là tỏ vẻ vội vàng đến thật đáng ghét.

- Gấp như vậy sao, cứ như là đến trễ kỹ viện đó sẽ đóng cửa không bằng . Nàng là tự làm bầm trong tức tối, hừ đêm đầu tiên của nàng sao lại mất cho một kẻ như hấn chứ.

- Không phải đâu nếu không đi sớm sẽ không đi được nhiều kỹ viện. Hấn đột ngột xuất hiện từ phía sau khiến nàng giật cả mình.

- Một nơi không đủ mà còn đi nhiều nơi sao ? Nàng là cảm thấy thật tức giận nha hấn thật ra là kẻ ăn chơi đến thế nào kia chứ.

- Phải nha, nếu không sao tìm ra kỹ nữ mà Trầm đại ca nhờ tìm được.

- Sư huynh tìm kỹ nữ. Người dạy hư sư huynh ta...hấn phong lưu còn dám dạy hư Thiên ca của nàng.

- Ta không có nha, là huynh ấy đưa ta bức họa nhờ tìm. Hắn móc ra trong tay áo một bức tranh vẽ một nữ tử.

- Thật đẹp nha... đây chẳng phải là bút pháp của sư huynh sao... Nàng vừa nhìn là nhận ra, vậy nữ nhân kia hẳn không phải là tìm hộ ai đó.

- Ta đi cùng ngươi được chứ. Nàng chưa từng thấy sư huynh nàng quan tâm hay họa bất cứ nữ nhân nào trước đó. Khi hỏi hắn về thế tử tương lai của hắn hắn chỉ mỉm cười rồi nói hắn suốt kiếp này sẽ không cưới thế. Nàng cũng thật sự tò mò vì không rõ nàng ta là người thế nào mà khiến sư huynh để tâm đến vậy.

- Nàng... không sao chứ ? Người con gái đó có thể là nữ nhân của sư huynh nàng...

Hắn có chút bất an nhìn nàng, tình cảm của nàng dành cho sư huynh nàng hẳn là nhìn ra được. Hắn cũng thấy được sự quan tâm lo lắng của hắn ta đối với nàng. Thế nhưng hắn thật sự có chút bất ngờ khi Trầm Thiên muốn hắn tìm nữ nhân trong tranh. Trầm Thiên Không phải kẻ đa tình phong lưu càng không giống kẻ hay lui tới những nơi như thế.

Akiaki: sau truyện này và truyện(cướp tân lang)nói về Bảo tỷ tỷ(tỷ tỷ Trầm Thiên ta sẽ viết về chuyện của Thiên ca và Hiểu Mộng Nguyệt tỷ tỷ (lên nhằm kiếp hoa)

Các nàng thông cảm nha vì cuối truyện này là bí mật của anh nam chính nhà ta trong chuyện cướp tân lang nên tiến độ ra sẽ chờ ra cùng truyện (cướp tân lang) của ta....mà truyện cướp tân lang hiện ta còn đang viết dù rằng thể loại này cũng khó viết không kém lên nhằm giường....

6. Chương 6: Thanh Lâu Nữ Tử (2)

Cả ngày mấy ngày nay bọn họ đã đi tất các kỹ viện lớn nhỏ trong và ngoài trấn thậm chí là những trấn nằm sát bên cũng không dám bỏ sót. Thế nhưng vẫn là không tìm thấy mỹ nhân trong họa. Họ bước vào một kỹ viện nhỏ ở sát ngoài trấn nơi này tuy nhỏ nhưng khá nhiều Nữ nhân. Toàn là những giai nhân tuyệt sắc, bọn họ đa phần là thiếp thất của những tội thần. Có một số ít là bị bán thân từ nhỏ. Nhìn số phận của họ nàng bỗng thấy mình thật may mắn, ít ra kẻ lượm được nàng cũng không phải tú bà. Hoặc giả cũng không bị cha mẹ bán vào kỹ viện làm thú vui cho muôn người.

Nhìn kẻ nào đó tay trái một nàng tay phải một nàng còn mắt thì dán vào mỹ nhân hiển vũ khiến nàng bực bội. Hắn đã đi tổng cộng là cái kỹ viện thứ tư mà vẫn như vậy có hứng thú như vậy hèn gì là khách quen của thanh lâu lớn kia.

- Ngươi hẳn là phải là khách quen những nơi này nhỉ? Nàng nói với giọng điệu mỉa mai trào phúng. Nhìn cách hắn như thế tự nhiên giữa những nữ nhân này khiến nàng bực bội.

- Ý của nàng là gì? Hắn thực sự không rõ nàng là làm sao vậy có vẻ bực tức mấy ngày nay.

- Nghe nói ngươi là khách quen của Sa hồng các. Thế nên khi đến những kỹ viện này mới như vậy tự nhiên trái ôm phải ấp. Hừ...hừ...cứ nghĩ hắn dùng bàn tay đã ôm thật nhiều nữ nhân để ôm nàng là lại làm nàng tức giận.

- Là họ ôm ta ta đâu có ôm họ. Thật là oan nha, hắn khi nào thì ôm ấp các nàng ấy là bọn họ tự dựa sát hắn đó chứ.

- Hừ ngươi còn ngại biện, chẳng phải ngươi là khách quen nơi đó sao Dùng bàn tay chạm qua những nữ nhân như thế chạm qua ta mà còn dám mặt dày dòi ta phụ trách.

- Nữ Nhân Như thế ý của nàng là gì ? Bọn họ từng là kỹ nữ thì không phải là người sao, bọn họ không cha không mẹ, không người thân để dựa vào chỉ có thể dùng tài nghệ mua vui cho thiên hạ cũng có tội sao ? Nếu nàng thực sự coi thường họ như vậy, vậy ta đây cũng không cần nàng phụ trách nữa.

Hắn giận dữ mắng nàng rồi bỏ đi, từ khi biết hắn đến giờ nàng chưa từng thấy qua hắn giận dữ như vậy. Vì cái gì khi hắn tức giận nàng lại đau, không phải nàng luôn muốn phủi sạch quan hệ của bọn họ sao thế nhưng khi hắn nói ra không cần nàng phụ trách nữa thì tim nàng như có ai đó thật lại thật đau lắm.

- Thật ra Thiệu công tử đến đây luôn chỉ ngồi nghe vũ khúc cùng ca xướng, ta là nghe các chị em nói qua, ngài ấy thường lui tới những chỗ này nhưng hết sức thủ lễ. Nghe nói Nương của ngài ấy trước kia cũng từng là nữ tử thanh lâu nổi danh của Sa hồng các. Ngài ấy là sinh ra từ thanh lâu đến năm mười tuổi mới được cha ngài ấy đón đi cùng nương ngài ấy nhưng tháng trước mới quay về đây thường ghé các kỹ viện thanh lâu chỉ nghe hát cùng xem vũ lại thưởng tiền rất hậu hĩnh. Chỉ nhìn ta liền biết cô nương là gái giả nam trang, cô nương có biết không suốt buổi ngài ấy chỉ để ý đến tâm trạng của người, hẳn là ngài ấy rất để tâm người đó.

Một nữ nhân có vẻ đứng tuổi đến và nói với nàng, nàng ta nhìn ra tình cảm của đôi trẻ này. Nhìn theo phương hướng hắn rời đi nàng biết là lần này nàng đã sai mất rồi thế nhưng suốt đoạn đường nàng trở về cùng hắn, nàng không thể tìm cơ hội để nói xin lỗi. Khi vờ đến cửa tướng quân phủ thì gặp Trầm Thiên vừa thắng lợi từ chiến trường trở về.

- Tiểu Ngọc... Trầm Thiên giơ hai tay nghiêng đầu cười vui vẻ nàng là như mọi khi chạy nhào vào vòng tay hắn tạm bỏ lại nỗi băng khoăn về lời xin lỗi còn chưa nói được.

- Thiệu huynh việc ta nhờ người ? Giọng sư huynh có vẻ mong chờ hỏi hắn. Trong vòng tay của sư huynh Mĩ khiết Ngọc bỗng nhiên cảm thấy gương gao cứng đờ người lại. Nàng ôm sư huynh thân mật vậy, ở thời này thì quả là không hợp lễ, nàng sao lại quên mất hắn là đang ở đây. Nhìn vẻ mặt tự nhiên trở nên lúng túng kia của nàng hắn chợt cảm thấy không dễ chịu gì, nàng là vì nam nhân nàng thích quan tâm đến một nữ nhân khác mà cảm thấy khó xử sao.

- Ta xin lỗi, ta không nghĩ cô nương trong bức tranh của huynh là kỹ nữ.

- Nhưng nàng ấy mặc y phục của kỹ nữ lại còn có linh lạc

- Linh lạc ? Khiết Ngọc khó hiểu nhìn cả hai, đeo chuông thì sẽ là kỹ nữ sao ? nàng mới biết nha.

- Linh lạc là chiếc chuông không giống những chiếc chuông khác nó có hình dáng riêng biệt lại không phải trang sức để đeo mà được đính vào y phục của các kỹ nữ, chiếc linh lạc đó dùng để khắc tên kỹ viện cùng xác minh thân phận kỹ nữ của các nàng.

- Vì sao phải làm vậy chứ ? Sao cần phải đi đâu cũng khoe ra mình là nữ nhân thanh lâu chứ. Họ không thấy mất mặt sao, cổ nhân không phải luôn khinh thường bọn họ sao thật kỳ quái. Nàng nghiêng đầu khó hiểu

- Thời này việc trai gái thân mật là chuyện cấm kỵ nhưng thân mật cũng là một trong các hình thức mua vui của kỹ nữ, để không lẫn họ với các cô nương khác y phục của các kỹ nữ luôn có những trang sức cùng loại hoặc y phục để dễ nhận ra. Mạc Du ở một bên giải thích cùng nàng, nàng đã cùng hắn đi qua nhiều kỹ viện vậy mà cũng không để ý.

- Ta ở các Phường tra được họ là bị trộm mất một bộ y phục có màu sắc và kiểu dáng giống bộ y phục mỹ nhân trong tranh của huynh.

- Mất y phục, việc này cũng thật lạ, nếu là nữ tử thông thường ai lại trộm y phục của Kỹ nữ để mặc. Hắn có phải tra sai rồi không sao có thể nói ra việc vô lý đến thế chứ.

- Cái đó ta không biết. Ta là đã làm hết sức mình giúp huynh, ta nghĩ ta phải cáo từ rồi. Trầm huynh, Mĩ cô nương hẹn ngày tái ngộ. Hắn ôm uyển hướng nàng cùng Trầm Thiên cáo biệt. Khi nghe hắn phải đi bỗng nhiên nàng cảm thấy tức giận

- Người nói vậy mà nghe được sao, chuyện Thiên ca nhờ chưa điều tra xong liền muốn đi... Thật là không có trách nhiệm...nàng hùng hổ quát lớn. Với sắc mặt tái nhợt, khi nghĩ đến hắn sẽ rời đi nàng là cảm thấy rất khó chịu rất bức bối, nàng là vì sao lại trở nên như thế. Người nàng thích chẳng phải Thiên ca sao, vì có gì không muốn hắn rời khỏi, vì có gì ngực lại như thế đau.

- Khiết Ngọc dừng nháo như thế. Trầm Thiên xoa đầu nhìn nàng triu mến rồi quay sang Mạc Du

- Thiệu công tử ta là vừa thắng trận trở về định làm tiệc tẩy trần mong huynh ở lại uống ly rượu lạt.
  - Vậy ta là làm phiền người thêm chút nữa. Khi nghe hắn nói vậy bàn tay đang nắm chặt gấu áo của Trầm Thiên chợt buông lỏng. Trầm thiên nhìn Khiết Ngọc mỉm cười, Ngọc Nhi nhà hắn là đã lớn rồi đã đến lúc nàng có người quan trọng hơn cả kẻ làm sư huynh như hắn. Mọi người chỉ vừa vào tiệc thì thánh chỉ đến thánh chỉ là ban hôn cho Trầm Thiên và Mộng Nhật Quân chúa.
- Mọi người trong bàn tiệc xôn xao bàn tán chỉ riêng Mĩ Khiết Ngọc ngẩn ngơ như kẻ mất hồn với thánh chỉ được ban ra, nàng là chưa từng nghĩ sư huynh sẽ cưới thê tử trong trường hợp như thế này ...Được ban hôn nha, vậy nếu không cưới thê chẳng phải là kháng chỉ rơi đầu đó sao. Thiệu mặc Du là đưa mắt nhìn Khiết Ngọc, hắn thực sự rất lo, nàng liệu có thể tiếp nhận chuyện này chăng.

7. Chương 7: Chàng Là Nam Nhân Của Ta.

Trầm Thiên theo thánh chỉ được truyền gọi vào cung điện thánh, Khiết Ngọc tiễn hắn ra cửa núp lấy cánh tay hắn nàng nhíu mày.

- Việc sẽ không nạp thê huynh là chưa đổi ý sao ? Người mà hắn nhờ tìm hắn là người đã khiến hắn đổi ý đi. Nàng cũng không phải kẻ ngốc liền nhận ra do dự trong mắt hắn.
- Nếu là huynh đổi ý thì đừng từ chối hôn sự này. Nàng là bó ra hôn sự lần này thực sự là nhân duyên của hắn.

Nhưng cũng thật kỳ lạ, nàng dù biết được nàng không phải là người cùng hắn có nhân duyên nhưng không có quá khó chịu như nàng nghĩ. Nàng đối với hắn không lẽ không phải là yêu, tình cảm mười một năm qua của nàng thực ra là tình cảm gì ? Còn có thứ cảm giác nàng dành cho Thiệu Mặc Du là thế nào. Nàng thực sự chưa có đáp án. Cả kiếp trước lẫn kiếp này thì kinh nghiệm tình trường của nàng là con số không.

Chưa từng yêu ai trước đó nên nàng không thể biết được rõ ràng cảm giác của bản thân mình. Nhìn bóng kiệu của Trầm Thiên đi khuất Khiết Ngọc khẽ thở dài, Nàng có nên nói với Thiên ca không nên từ bỏ hôn sự này không. Nàng biết dù thuật bói toán của hắn có cao đến đâu thì cũng không thể nhìn được kiếp số của mình.

Thật ra nàng là không thể lý giải được họa kiếp mà sư phụ sai nàng đến hỗ trợ sư huynh là gì. Khi nhận nàng và truyền cho nàng chiến tinh thuật sư phụ là vì nàng và hắn bói ra một quẻ. Vì biết được trước thiên cơ nên họa sát thân cũng từ đó mà theo đến. Thế nhưng lại không ứng lên nàng cùng hắn mà ứng trên phối ngẫu hoặc Nhi tử của bọn họ sau này. Số kiếp của thê tử hắn là số đoảng mạng sẽ thay hắn chịu thiên uy. cũng vì thế hắn là nói sẽ không nạp thê, còn nàng thì sẽ ứng lên trường tử.

Thấy trước tương lai, đoán biết thiên cơ nhưng không thể tiết lộ cùng sửa đổi vậy thì có gì bắt nàng học cái thứ tà môn hại người, hại mình này kia chứ. Cũng vì thế mà nàng trước nay dù bói biết mọi việc nhưng chưa từng có ý muốn sửa đổi thiên ý. Còn Trầm Thiên hắn là dùng chiến tinh thuật để hành quân đánh trận thế nên là đã sửa đổi không biết bao nhiêu thiên ý.

- Sao vậy ? Nàng là tiếc vì bảo hắn đừng từ chối hôn sự kia sao ? Thiệu Mặc Du nhìn sắc mặt không tốt của nàng cảm thấy hắn là nên có chút an ủi dù rằng không biết nên nói gì vì là lần đầu an ủi nữ nhân. Nàng là không trả lời hắn đang ngồi ủ rũ bỗng dưng đứng dậy hít một hơi thật sâu rồi nhìn hắn chăm chú.
- Người có thể giúp ta đuổi theo sư huynh không ? Nàng là muốn cùng hắn làm việc này bỗng dưng ý nghĩ ấy lướt qua đầu nàng khiến nàng cũng cảm thấy bất ngờ.
- Được. Nàng đuổi theo giữ lại tình lang còn kéo hắn đi cùng có phải hay không muốn hắn là bỏ hắn hy vọng với nàng.
- Để ta đi lấy ngựa.

- Chọn hai con nhanh nhất đó. Nàng gọi với theo nhắc nhở, nàng là muốn nhanh chóng đón đầu đoàn người ngựa của Trầm Thiên nên mới thế sao.
- Bọn họ dùng hết tốc lực, băng tạt qua khu rừng để đón đầu đoàn kiệu. Dừng trước hẻm núi Khiết Ngọc neho mắt nhìn vách núi hai bên san sát tạo ra con đường nhỏ phía bên dưới.
- Nếu núi lở khi đoàn người đang đi giữa hẻm núi huynh nói thử xem họ sẽ chết bao nhiêu người. Thiệu Mạc Du neho mắt nhìn hẻm núi rồi hần trả lời nghi vấn của nàng
- Chết hết.
- Vậy là chừng hai mươi mốt mạng người. Huynh có thể giúp ta dời những tảng đá ở phía kia đến không ?
- Nàng muốn bày trận, trận này là dùng để chặn đoàn người của Trầm tướng quân sao ? Hần là sư huynh của nàng, nàng có thể vây hãm hần sao ?
- Không, ta là muốn lập càn khôn chuyển vận.
- Thuật đổi sinh tử ? Chẳng lẽ lúc này nàng hỏi núi lở không phải là sẽ nói đến đoàn người của Trầm tướng quân đi ?
- Huynh thật thông minh. Nàng mỉm cười cho hần đáp án
- Vậy chẳng phải bảo họ đi đường khác là được sao ?
- Không tác dụng dù họ không bị núi đè chết hôm nay thì cũng sẽ chết vì một nguyên do khác. Nếu không xoay chuyển càn khôn hần là không thể giữ mạng họ hết hôm nay.
- Vậy nếu qua hết hôm nay thì...Chẳng phải thuật này là dùng mạng đổi mạng sao, tính cả nàng và hần chỉ có hai người tìm đầu ra mười chín người nữa chứ.
- Ta là dùng hình nhân thế mạng nên hết ngày hôm nay phải xem vận của họ rồi.
- Ý nàng là sao ?Hần vừa hỏi vừa dời những phiến đá theo ý nàng.
- Hình nhân thế mạng là giữ được mạng họ hết hôm nay hết hôm nay nếu họ gặp được người trong tử kiếp của mình thì có thể có chuyển biến trong sinh tử của họ, còn nếu không thì e rằng điều gì đến rồi cũng phải đến thôi. Chỉ cần qua hết hôm nay thiên ca sẽ gặp được người xoay chuyển tử kiếp của hần.
- Nàng là muốn chuyển vận cho sư huynh nàng nên chặn đường bọn họ sao ? Không phải là đuổi theo giữ hần lại sao ?
- Giữ lại ? Nàng nghiêng đầu khó hiểu nhìn hần.
- Bảo hần đừng lấy Quận chúa. Hần còn tưởng nàng vội vàng là do muốn giữ Trầm Thiên không đi linh chỉ ta ơn kia chứ.
- Không cưới Quận chúa huynh ấy sẽ rơi đầu. Đây là thánh chỉ đó nha, đầu phải nói không lấy sẽ không lấy được.
- Vậy thì chỉ cần làm hoàng thượng thu lại thánh chỉ là được thôi hoặc là làm ông ấy sửa lại thánh chỉ.
- Việc đó hần là không thể. Vua không nói chơi dễ gì ông ấy thu thánh chỉ đã ban ra, thường thời cổ đại này rất sỷ diện nha.
- Cũng không phải không có cách, chỉ cần ta đi quyến rũ nàng công chúa kia khiến nàng nhất kiếm chung tình không phải ta không gả thì Trầm sư huynh của nàng sẽ thoát thôi. Hần là rất có ảnh hưởng với nữ nhân nha, chỉ riêng nàng là dường như không ảnh hưởng. Hần không tin công chúa kia hần không thể thu phục. Hần còn quen biết vài người có sức hấp dẫn với nữ nhi cũng không kém nên hần là việc này với hần không quá khó.
- Không được... Huynh là nam nhân của ta, ta là không cho phép. Nàng thét lên giận dữ, khi nghe đến hần muốn câu dẫn nữ nhân khác thì nàng tức nổi đom đóm mắt. Đụng đến nữ nhân khác sao, mơ tưởng hần tốt nhất là nghĩ cũng đừng có nghĩ tới.

- Nam nhân của nàng ? Hắn là không có nghe lầm đi, nàng là đang thừa nhận quan hệ giữa bọn họ sao ?
- Phải, chàng là nam nhân của ta. Nghĩ cũng đừng nghĩ đến nữ tử nào khác ngoài ta. Nàng là xác định rồi tình cảm của nàng đối với hắn vì thế kiếp này hắn đừng có nghĩ đến sẽ có nữ tử nào khác ngoài nàng.
- Nàng đây là thừa nhận quan hệ giữa chúng ta sao. Tim hắn như muốn vọt ra khỏi lồng ngực hắn chưa từng vui mừng như vậy nàng đây là đang thừa nhận hắn sao ?
- Ta sẽ chịu trách nhiệm với chàng. Nhưng nếu chàng dám nhìn qua nữ nhân khác hoặc tìm hoa ghẹo liễu thì đừng có trách ta độc ác. Hắn kiếp này cũng đừng có nghĩ sẽ thoát được khỏi nàng, xem như hắn là không may mắn đi.

Thiệu Mạc Du vui vẻ nhìn tiểu thê tử của hắn kia nàng có chút bá đạo nha nhưng mà hắn thích.

8. Chương 8: Lục Kiếm Sơn Trang.

Ngay khi nàng nói ra câu nói kia thì liền hối hận, hắn vì cái gì mà bắt nàng lập tức về gặp nương hắn kia chứ, cứ như là sợ nàng sẽ chạy mất không bằng.

- Chàng là không tin ta sẽ chịu trách nhiệm với chàng sao ? Nàng nhìn hắn mà tức giận nha nàng còn muốn hành tẩu giang hồ thăm thú một chút, chưa muốn ngay lập tức thành thê tử người ta.
- Ta là sợ nàng đổi ý, nếu đã chấp nhận làm nương tử của ta rồi thì chúng ta tổ chức luôn hôn sự đi. Hắn là sợ đêm dài lắm mộng nha. Khó khăn lắm hắn mới buộc được nàng chấp nhận làm thê tử, hắn là muốn nhanh chóng cột nàng lại bên mình. Từ Sa Hà Trấn đến nhà hắn cũng không tính là xa lắm thế nhưng do Sau khi lập cang khôn chuyển vận thì nàng là xuống sức trầm trọng khiến thân thể có chút không ổn thế nên bọn họ là phải nghỉ tạm tại một sơn trang nhỏ phía ngoài Sa Hà trấn.
- Đây là Lục kiếm sơn trang mà thiên hạ đồn đại sao ? Nàng tò mò nhìn ngắm, cứ tưởng một sơn trang nổi tiếng sẽ uy nghi bề thế nào ngờ lại bé tẹo thế kia. Hắn làm võ lâm minh chủ sẽ không kiếm được nhiều tiền đi.
- Phải, nơi này là chỗ bằng hữu ta, chúng ta đêm nay là xin nghỉ lại ở đây, mai sẽ đi tiếp. Nhìn nàng mệt mỏi làm hắn đau lòng, hắn biết trận pháp kia là khiến nàng suy yếu. Bọn họ vừa mới đến cửa thì một tiểu cô nương xinh đẹp lao ra nhảy bổ về phía hắn. Hắn là nhanh chóng lùi lại như một phản xạ có điều kiện, tránh né tiểu cô nương kia
- Thiệu ca ca, huynh là tới chơi sao ? Thùy Linh cười híp cả mắt, nàng là ngày đêm trông hắn sẽ ghé qua, thế nhưng hắn dạo gần đây rất ít khi đến.
- Lục muội xin muội đừng có nhào vào ta như thế, nếu như bị hiểu lầm...
- Ai hiểu lầm chứ...Nàng là định lớn lên gả cho hắn nha, nên chẳng cần xem lễ giáo vào mắt
- Hôn thê của ta...Hắn khẽ ho nhẹ nhắc nàng ta hắn là cùng đi với thê tử. Lục Thùy Linh nhìn về phía Khiết Ngọc một lúc đành giá nàng. Chỉ là một nữ nhân với dung mạo tầm thường, sao có thể xứng với Thiệu ca ca.
- Ca ca huynh cứ hay đùa, vị tỷ tỷ này chắc là một trong các cô nương đeo bám huynh phải không ? Nếu là phiền phức khó giải quyết cứ nói với muội Lục Kiếm Sơn trang nhà muội sẽ thay huynh giải quyết. Lục Thùy Linh vừa nói vừa lén nhìn về phía Khiết Ngọc một cách đầy vẻ ác ý. Ả nữ nhân kia hắn là giáo chủ Ngũ độc giáo mê một Thiệu ca ca nhưng chẳng phải giang hồ đồn nàng ta rất đẹp sao nàng là thấy nàng ta cũng tầm thường thôi.
- Ý của người là ta uy hiếp hắn ? Mĩ Khiết Ngọc là hung hăng trừng Lục Thùy Linh, nàng là không chút vừa mắt tiểu cô nương này. Nàng ta từ khi xuất hiện thì nào là lòi lòi kéo kéo Mạc Du giờ còn dám công

kích nằng. Nàng mà như vậy dễ bắt nạt sao...ít ra cũng phải cho nàng ta biết ở đây ai mới là người có thể mạnh ở đây.

- Mạc Du, chàng nói xem, là ta theo đuổi chàng hay chàng đeo bám ta ? Hừ nàng cũng có sỹ diện của nữ nhân à, đừng tưởng nàng thất thân với hần thì sẽ chịu lép vế.

- Là ta, ta chạy theo năn nỉ nàng lấy ta, mặt dày đeo bám cầu xin. Lục muội muội, muội tốt nhất đừng đắc tội hôn thê của ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua đừng nói muội ngay cả Lục Kiếm Sơn Trang của muội cũng sẽ không yên đối với ta. Hần nheo đôi mắt lạnh như băng nói với đầy ý cảnh cáo. Hần là không ngại kẻ khác nhìn hần thế nào nhưng lại không thể chịu được nàng bị kẻ khác coi thường.

- Thùy Linh muội không được lộn xộn.

Lục Chiêu Hùng gõ nhẹ đầu của tiểu muội rồi nghiêng mình chào Mạc Du cùng Khiết Ngọc. Hần quen biết Mạc Du là đủ lâu để nhận ra sự giận dữ trong lời nói lúc này của y. Khẽ nhìn lướt qua người con gái đứng bên Mạc Du thầm đánh giá.

Nàng ta hẳn không phải nhân sỹ giang hồ vì trên người nàng ta không có nét phong trần cùng hào sảng. Thế nhưng cũng không giống các khuê nữ không ra khỏi môn. Nghe cách nàng đối đáp cùng muội muội hần thì nàng hẳn là có một tính cách mạnh mẽ nhưng lại mang chút ý vị thanh toát dịu dàng của một tiểu thư trong từng hành động.

Khiến cho Du Huynh phải động tâm hẳn là người con gái phải có gì đó hơn hẳn người thường, quả thật là không sai. Nàng có thể nói là hoàn toàn khác biệt với các nữ nhân trước giờ hần từng gặp. Không quá đánh đá chanh chua thế nhưng chỉ một lời nói một cái trừng mắt một cái phớt lờ của nàng ta thôi cũng có thể tỏ rõ uy phong của bản thân nàng ta. Dù tức giận nhưng không hề vô lễ hay thất kính với kẻ làm mình khó chịu mà vẫn khiến kẻ khác phải cảm thấy thẹn vì hành động của mình.

- Thiệu Huynh, huynh đã đến, ta là đã sai hạ nhân chuẩn bị phòng cho cả hai. Lục Chiêu Hùng mỉm cười nhẹ nhàng nói.

- Không cần, ta nghĩ ta nên nghỉ lại khách điểm thôi. Ở lại đây sợ rằng nàng ấy sẽ không thoải mái. Hần cười nhưng đôi mắt vẫn vô cùng sắc lạnh khiến cho Lục Thùy Linh có chút sợ.

- Ta không sao. Nàng là có thể thấy được vẻ thành khẩn của vị huynh trưởng họ Lục kia, ra giang hồ thêm một người bạn vẫn là tốt hơn. Nàng sẽ không so đo tính toán với họ vì như thế là có lợi đủ đường nha, cái lợi thứ nhất là không mất lòng họ, lợi thứ hai không mang danh hẹp hòi, lợi thứ ba và cũng quan trọng nhất đỡ tốn tiền trợ. Sau này lấy hần hẳn là tiền của hần chẳng phải cũng là của nàng đó sao vì thế tiếc tiền cho hần cũng làm bản thân mình giàu mà.

Nhưng Khiết ngọc cũng không thể ngờ rằng quyết định này của nàng lại khiến cho sau này trên giang hồ không còn nơi gọi là Tiêu Kiếm sơn trang nữa.

Ngồi trước gương bắt mắt về nhan sắc của bản thân, vì sao nàng lại không hề xinh đẹp chút nào. Hôm nay khi nhìn thấy hần đứng cùng với Lục Thùy Linh bọn họ trông thật đẹp đôi làm sao. Uống được của nhị sư huynh đưa khiến mọi thứ quanh nàng ngày một rõ ràng hơn, cũng khiến nàng nhận ra một sự thật là bọn họ không hề xứng đôi. Ngay khi nàng định bước về giường thì bị kẻ nào đó đánh ngất từ phía sau. Tay buông lỏng cốc nước trà khiến ly trà rơi xuống vỡ vụn Khiết Ngọc rơi vào mê man.

Mạc Du nghe tiếng đổ vỡ truyền ra từ phòng nàng liền chạy đến thì thấy cửa phòng mở toang trong phòng không có bóng người chỉ có chiếc hài của nàng rơi lại. Hần hít một hơi sâu rồi trầm ngâm trong chốc lát, là Định lạc Băng Tâm. Loại thuốc có thể che đi thính giác của kẻ học võ chính vì thế hần là không thể cảm giác có kẻ đến gần cùng bắt đi nàng. Nhìn kẻ vừa chạy đến ánh mắt hần trở nên sắc lạnh, Nghiền nát mảnh vỡ của ly trà trong tay hần bỏ lại một câu rồi đuổi theo kẻ bắt đi nàng.

- Là các người phạm đến ta trước vậy đừng trách ta vô tình. Lục Chiêu Hùng hốt hải chạy đến lại nhận được một câu lạ lùng của hần cảm thấy kì lạ thì nhìn sang muội muội của mình chỉ thấy nàng ta sắc mặt trắng bệch run rẩy ngồi bệt xuống đất.

- Muội, muội sai người bắt nàng ta sao ? Sao muội như thế hồ đồ. Hần thật là không hết cách với muội muội ngu ngốc này mà.

- Muội thật không hiểu, nàng ta có gì hơn muội, vì cái gì huynh ấy lại yêu thích nàng ta. Hẳn là nàng ta dùng bùa thuật gì đó, chỉ cần nàng ta chết vậy thì huynh ấy sẽ thoát khỏi bùa chú kia sẽ tỉnh ngộ và sẽ thích muội. Nàng là không cam tâm thua trên tay nàng ta như thế thể nên mới nghĩ ra kế này. Dù nàng ta mất tích trong sơn trang nhà nàng cũng không thể quy trách nhiệm cho bọn họ.

Thế nhưng vì cái gì mà hắn biết đó là do nàng làm, là sai ở đâu. Nhưng thật nhanh máu ứa ra từ mắt, mũi cùng miệng nàng khiến nàng không thể nghĩ tiếp được nữa, cái cảm giác muốn nôn tất cả máu trong cơ thể ra ngoài trong đau đớn khiến Lục Thùy Linh biết được câu đừng trách ta vô tình kia của hắn là có ý gì. Lục Kiếm Sơn Trang chỉ trong một đêm không còn một bóng người sống sót.

9. Chương 9: Sinh Tử

images

Dùng Diệp lang Tâm trên người nàng ngày ấy thực là một lựa chọn đúng đắn. Hắn là sợ nàng sẽ vì hắn truy đuổi ráo riết mà bỏ chạy nên dùng một ít Diệp lang tâm trên người nàng. Lại sợ có kẻ vì hắn bắt lợi cho nàng nên có dùng một chút Bách xà thảo trên da nàng. Bách xà thảo cùng điệp Lang tâm thì cơ thể nàng dường như là một vũ khí lợi hại nhất với đối phương.

Lần theo dấu Kim Sắc Mạc Du dừng lại tại một bìa rừng, độ ẩm ướt trong rừng làm kim sắc không thể phát huy toàn bộ tác dụng của mình khiến hắn có chút vất vả xác định hướng đi của nàng.

Khi Khiết Ngọc tỉnh lại nàng bị kẻ nào đó cột trên một cành cây sát bờ vực. Một tên đàn ông to cao tiến lại gần nàng nở nụ cười dâm đãng nhìn nàng. Hắn đưa tay vuốt lấy khuôn mặt dù không tinh xảo nhưng cũng tạm coi là thanh tú. Dù nhận được tiền để giết nàng ta nhưng hưởng thụ trước cũng không tệ. Bàn tay hắn từ khuôn mặt trượt dần xuống cổ. Thế nhưng bỗng dừng hắn ôm tay tím xanh đau đớn thét lên, khuôn mặt vặn vẹo trông hung ác nhìn nàng. Hắn dùng con dao cắt sợi dây treo nàng. Nhưng cắt được nửa chừng thì hắn lên cơn khó thở mặt mày tím như trái cà rồi ngã xuống đất tắt thở để lại nàng treo trên một cọng dây thừng bị cắt hơn phân nửa lủng lẳng sát bờ vực.

Nàng cảm nhận sợi dây đang đứt dần và nàng bắt đầu rơi. Khiết Ngọc nhắm mắt và hét lớn thì nhận ra vòng tay quen thuộc của Mạc Du. Hắn đã đến, nhìn thấy hắn tâm nàng chợt thả lỏng dù nàng và hắn đang treo lơ lửng giữa núi. Cành cây bắt đầu gãy dần vì sức nặng của cả hai

- Chàng buông ta ra, thế này cả chàng cũng sẽ mất mạng mất. Nàng nhìn cành cây lo lắng.

- Ta có kinh công, rơi xuống cùng lắm là bị thương thôi không chết được. Hắn ra vẻ chẳng có chuyện gì nhưng vực này sau không thấy đáy hắn cũng là không nắm chắc.

- Chàng vì sao phải cố cứu lấy ta, không có ta chàng có thể lấy thê tử khác. Nước mắt nàng bắt đầu rơi khi thấy máu từ bàn tay hắn chảy xuống cánh tay hắn do cố nắm chắc thân cây kia làm thân cây chĩa vào lòng bàn tay hắn.

Nàng biết sẽ khó có khả năng chắc chắn an toàn nếu rơi từ đây xuống phía dưới thế nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy nàng. Bỗng trong đầu nàng xẹt qua hình ảnh nàng ôm lấy hắn toàn thân hắn nhuốm một màu đỏ, là màu của máu. Khẽ rung mình nàng liền đưa ra quyết định khó khăn trong lúc này. Cố nhường người nàng hôn hắn rồi thì thào vào tai hắn

- Ta yêu chàng. Nước mắt tuôn rơi nếu một người phải chết nàng tình nguyện đó là mình. Gỡ từng ngón tay hắn đang ôm chặt lấy nàng nàng thả mình rơi xuống. Thấy Khiết Ngọc vùng thoát khỏi tay mình hắn càng cố ôm nàng chặt hơn nhưng không làm được. Mắt thấy nàng sẽ trượt ra khỏi tay hắn hắn buông mình theo hướng rơi của nàng vận khí dùng kinh công tăng lực rơi để đón lấy nàng. Khi đã ôm được nàng trong vòng tay hắn xoay người để lưng rơi xuống bảo bọc nàng trong vòng tay hắn. Khi Khiết Ngọc tỉnh lại thì trời cũng đã sáng, nàng nhận ra mình đang trong một cái hang. Nhớ đến hắn dùng thân che chở cho nàng và những hình ảnh lướt qua trong đầu nàng lúc đó khiến nàng thật nhanh ngồi dậy và bắt đầu xem xét hắn.

Y phục màu xanh thường ngày của hắn nay nhiễm một màu đỏ hồng, thân hình hắn lạnh băng không một chút ấm áp khiến cho đôi tay nàng trở nên run rẩy. Nước mắt nàng trào ra không thể ngăn lại được, đưa tay tìm kiếm hơi thở của hắn khiến nàng trở nên vô vọng, trái tim nàng thắt chặt đau đớn. Hắn thực sự đã chết sao, hắn chẳng phải luôn nói sẽ bám theo nàng cả đời đó sao.

- Chàng tỉnh lại cho ta, ta chưa cho phép chàng chết, chàng có nghe không..., đừng bỏ ta, xin chàng....đừng chết....chẳng phải chàng bảo ta phải phụ trách chàng cả đời sao, chàng chết rồi ta làm sao phụ trách đây ?...Nước mắt nàng rơi trên khuôn mặt trắng nhợt không chút khí sắc kia của hắn, Trái tim nàng đau đớn như có ai đó bóp nghẹn lại không thể thở nổi.

Bỗng nhiên nàng nghe một tiếng nấc nhẹ, hắn phun ra một ngụm máu tươi rồi hơi thở yếu ớt mỏng manh của hắn trở lại.

images

- Nàng chẳng phải bảo ta cưới thê tử khác sao.... Vậy...vậy... nàng cũng tìm một người khác là được. Hắn yếu ớt nói chuyện một cách khó nhọc...Hắn là đang phong bế khí, giảm hoạt động cơ thể xuống mức thấp nhất trị thương . Thế nhưng người nào đó chủ động ôm hắn còn rơi lệ vì hắn quá nhiều hắn trị thương khiến hắn không thể tiếp tục. Hừ bây giờ thì nàng biết rồi cái cảm giác của hắn khi nàng đẩy khỏi tay hắn khi nàng nói hắn tìm một thê tử khác....Khiết Ngọc càng ôm chặt Mạc Du hơn lúc đầu liên tục sau khi nghe hắn nói

- Ta không lấy kẻ khác... không lấy kẻ khác..., chàng phải sống phải làm phu quân ta.... Nàng nghẹn ngào lệ rơi đầy mặt khiến cho Mạc Du dù muốn chinh nàng cũng cảm thấy đau lòng. Hắn vươn đôi tay lạnh của mình lau lệ trên mặt nàng, nàng bắt lấy tay hắn hà hơi ấm vào bàn tay mà trong lòng sợ hãi

- Chàng thật lạnh. Nếu thân nhiệt hắn tiếp tục giảm hắn sẽ chết mất. Nàng thực nhanh tìm một ít cành khô xung quanh đó nhóm một nhóm lửa với đá đánh lửa rồi lại đến ngồi sát bên cạnh hắn ôm lấy hắn.

- Chàng còn lạnh hay không ? Nàng nhìn hắn đầy lo lắng. Mạc Du cảm thấy vừa buồn cười lại ngọt ngào. Nếu nàng biết hắn sở dĩ cơ thể lạnh như thế là do đang điều trị thương thế thì sẽ thế nào nhỉ. Hắn là sẽ không thêu uan tâm đến hắn nữa, chẳng mấy khi nàng chủ động ôm hắn thế này thế nên hắn làm bộ run rẩy suy yếu nói

- Rất lạnh.... (akiaki : huynh này thật là cáo già) Đôi tay đang ôm chặt lấy hắn của Khiết Ngọc khẽ lay, nàng bắt đầu thoát đi lớp y phục trên người mình cùng người hắn rồi ôm lấy hắn phủ quanh cơ thể hai người là quần áo của họ. Mạc Du dựa sát vào nàng tham lam hít lấy hương thơm trên người nữ nhi mà hắn ngày đêm nhung nhớ.

- Nếu giờ chúng ta làm chuyện kia hẳn là sẽ nóng lên ngay. Hắn hài hước nói. Nàng vùng tay dấn vào lưng hắn khẽ bực mình

- Chàng...hừ...đầu óc hư hỏng...Hắn nhíu mày cười nhẹ

- Sao thế ? Nàng cúi nhìn vết rách sâu trên lưng hắn mà xót xa. Là khi rơi xuống tàng cây bên dưới, lưng hắn bị cành cây đâm rách. Nhìn đôi mày nhíu chặt cùng đôi mắt chứa đầy lệ quang của nàng hắn dịu dàng cười rồi xoay người ôm nàng vào ngực hắn, không để nàng nhìn vết rách dữ tợn kia nữa. Nàng đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là vùng khỏi vòng ôm của hắn.

- Như thế sẽ không động đến vết thương. Hắn nhẹ nhàng nói, hắn không muốn thấy nàng thương tâm cho dù là vì hắn chẳng nữa.

- Ta...Sư phụ nói ta và sư huynh là những kẻ thấy trước số mệnh nên sẽ gặp tử số. Nếu vượt được tử số, tìm được bạn đời thì tử kiếp kia sẽ ứng lên người kia. Cho dù là vậy chàng cũng vẫn muốn lấy ta sao ?

- Ừm, dù chỉ làm phu thê với nàng một ngày ta cũng vẫn không muốn đổi ý. Hắn dịu dàng nhìn sâu vào mắt nàng người khiến hắn quyến luyến không thôi.

- Nhưng nếu tử kiếp của ta ứng lên nhi tử của ta và chàng chàng cũng không hận ta sao. Giọng nói nàng trở nên nhỏ hơn nhưng vẻ mặt thì thật nghiêm trọng nhìn hắn chờ đợi câu trả lời của hắn.

- Vậy phải sinh nhiều một chút, ta không tin tử kiếp của nàng là lợi hại hơn nhi tử của ta. Nghe được câu trả lời từ hân đôi vai nàng như buông lỏng tâm tư, nhướn người hôn lên môi hân, nàng muốn cùng hân đi hết đoạn đường còn lại của kiếp này. Bỗng dưng Khiết Ngọc cảm thấy thực may mắn khi gặp được hân, gặp được hân.

Tử kiếp của nàng cũng vì gặp hân đây đưa cùng hân một chỗ nên được hân hóa giải.

Ngày ấy sư phụ bắt nàng xuống núi hỗ trợ Trầm sư huynh liệu có thật muốn nàng hỗ trợ sư huynh hay còn vì một mục đích nào khác. Nàng lên nhằm giường hân ngày đó liệu có phải là nhằm lẫn hay là tính toán trước của ông?. Khẽ mỉm cười nàng đâu phải không có người nhà, nàng là có một người cha mặc dù kẻ đó thập phần quái dị đó thôi.

Đang ngồi thiền tại phòng Được của mình Lãnh Diêu Diêu hắt hơi liên hai cái. Lão đưa ngón tay lên bấm rồi mỉm cười. Ngọc Nhi nhà lão hân đã vượt qua tử kiếp của nàng, Du nhi là nam tử tốt. Không thể làm cha tiểu tử này nhưng làm cha vợ hân không phải là cũng rất tốt sao.

10. Chương 10: Kết Thúc

images

Tĩnh dậy trong vòng tay của hân Mĩ Khiết Ngọc một mối cựa người. Mạc Du mỉm cười nhìn nàng chào đón nàng bằng ánh mắt dịu dàng ấm áp

- Ngắm nàng ngủ khiến ta hạnh phúc, có khi phải thật nhanh tổ chức hôn sự của chúng ta thôi để ngày nào cũng có thể ngắm khuôn mặt say ngủ của nàng.

- Chàng đúng là có sở thích khác người, khó coi thế lại cho là đẹp... Nàng là nghi ngờ hân liệu có phải cảm nhận về cái đẹp có vấn đề hay không có sao lại thích nàng.

- Khó coi ? hân thấy rất đáng yêu nha.

- Sư phụ, nhị sư huynh và cả đại sư huynh đều nói dáng ngủ của ta rất xấu, nào là há to miệng, nào là chảy nước miếng còn hay đạp chân gối lộn xộn. Tương ngủ xấu thế lại cho là đẹp hân là có vấn đề nha.

- Bọn họ đều thấy qua nàng lúc ngủ sao ?

- Đương nhiên. Nàng và bọn họ là cùng lớn lên có gì là lạ chứ. Thiệu Mạc Du trầm ngâm suy ngẫm, hân có nên giết hết bọn họ hay không. Hân là không ổn lắm hay là nên mượn sát thủ nhĩ. Hừ nhìn thấy thê tử hân ngủ chỉ có đặc quyền của hân, hân là không muốn kẻ khác thấy vẻ đáng yêu đó. Bọn họ nếu không phải người thân của nàng hân là hân đã diệt cả sư môn bọn họ...

- Từ giờ không được để ai thấy vẻ say ngủ của nàng ngoài ta... Hân là ra tuyên cáo cuối cùng, đây sẽ là nhượng bộ lớn nhất của hân nha.

- Chàng ghen sao ? Nàng nhìn hân cười tinh quái, hân vì nàng mà ghen nha, cảm giác thật là thích.

- Phải, ta còn muốn giết hết bọn họ kìa, nhưng mà nể mặt nàng tha cho bọn họ con đường sống. Hân bộ đáng rất nghiên túc nói khiến trái tim Khiết Ngọc cảm thấy ngọt ngào. Hân là đang ghen lại không ngại thừa nhận với nàng, mừng thật hạnh phúc nha.

- Ra khỏi nơi này chúng ta sẽ thành hôn. Nàng đưa ra quyết định của mình, nếu phải đối mặt với tương lai kia nàng là muốn cùng hân đối mặt.

- Ở nơi này cũng gần với Độc cốc của ta, ta đã dùng điệp vũ bảo họ chuẩn bị hỷ sự rồi chúng ta về tới thì sẽ lập tức thành thân. Hân cũng chiều thâm tình nhìn nàng, bọn họ cùng rời khỏi đó trở về Độc Cốc của Mạc Du. Hỷ sự được tổ chức thật long trọng, hân là muốn cho toàn thiên hạ chúc mừng bọn họ.

Trong hỷ phòng Mạc Du vén khăn đỏ cùng gỡ mũ phụng khởi đầu cho tân nương nhìn nàng xinh đẹp trong trang phục tân nương khiến hần nghiêm giọng.

- Từ giờ không cho phép trang điểm nữa. Vì thế tử hần bình thường trông không có gì sắc sảo nhưng khi trang điểm lên lại lộng lẫy động lòng người. Hần là không muốn kẻ khác thấy nàng như vậy.
  - Ta cũng không thích trang điểm. Nàng rất lười nha, phải ngồi hàng giờ tẩy mĩ mới đẹp lên được chút xíu nàng đâu có kiên nhẫn đó.
  - Trong số khách mời hôm nay chàng có thấy Trầm sư huynh của ta không. Không biết hần đã vượt qua tử kiếp của mình chưa, nàng cũng có chút lo cho hần.
  - Không có, nghe nói hần phải chuẩn bị hôn sự, không đến được...Hừ nàng còn quan tâm tên kia, hần hần nên nghĩ cho sát thủ giết tên kia trước hay không ?
  - Huynh ấy không được hoàng thượng trọng dụng giờ phải lấy người hoàng thất có khi là cho người sát cũng nên.
  - Hần vì sao không được trọng dụng ? Chẳng phải hần là tướng tài hay sao ? cũng thật là kỳ lạ
  - Vì tỷ tỷ hính ấy là sơn tặc. Không muốn quy thuận triều đình vì oán triều đình xử nghe theo gian thần khép tội oan cho nhà bọn họ. Nhưng chàng biết không phu quân của tỷ ấy cũng là con cháu hoàng gia.
  - Sao ? ý nàng là tam vương gia đã mất tích rất lâu trước đây mà hoàng thượng vẫn luôn muốn tìm về để truyền ngôi sao ? Cũng thật hay, vậy có khi tỷ tỷ hần ta sẽ làm hoàng hậu cũng nên.
  - Thiếp không nghĩ vậy, tam vương gia không mất tích mà là lẩn trốn, ngài ấy không muốn làm hoàng đế, thậm chí còn không mang họ Triệu mà dùng họ Nha của Nương huynh ấy(akiaki : Huynh này là cha của Vô Ảnh ca ca).
  - Nàng có vẻ biết rõ hần nhỉ ? Hần bỗng cảm thấy ghét cái tên họ nha kia.
  - Biết rõ chứ vì thiếp và huynh ấy suýt chút bái đường nha, là Bảo Tỷ tỷ chặn đường cướp tân lang. Nàng mỉm cười trêu tức hần, nhìn hần vì nàng mà ghen tị thật thú vị. Hừ... còn xem chút xíu nữa cướp mắt nàng của hần, hần có nên giết hần ta trước hết không nhỉ ?
  - Chàng yên tâm huynh ấy không có thích ta mà thích Bảo tỷ tỷ, Hôn sự kia là do sư phụ ta tự ý sắp đặt. Nàng vẫn mỉm cười nhìn hần.
- Ồ ra người hần nên giết là lão sư phụ nàng, Thiệu Mạc Du Trầm ngâm.
- Ta nghĩ sở dĩ sư phụ làm vậy là muốn tác hợp cho Bảo tỷ tỷ cùng Nha đại ca.
  - Nàng biết chuyện tỷ tỷ của mình cùng với nhị sư huynh của nàng rồi chứ ? Hần tự nhiên nói sang một đề tài khác.
  - Ừm . Nàng gật đầu thành thật.
  - Lúc trước tỷ ấy có đến tìm ta xin độc vong tình. Ta thấy nhị sư huynh của nàng rõ ràng là thích tỷ ấy nhưng lại không thành thật nên diễn một vở kịch...
  - Thiếp biết. Nàng gật đầu nhìn hần mỉm cười. Nhị sư huynh cũng vì mà không hề ưa hần chút nào.
  - Huynh ấy cứ mãi bị dằn vặt vì cái chết của Tuyết tỷ nên chạy trốn tỷ tỷ thiếp không tiếp nhận tỷ ấy. Khi nghe nhị sư huynh cứ luôn miệng mắng chàng thiếp thật muốn biết chàng là người thế nào.
  - Giờ thì nàng biết rồi không phải sao ? Hần vòng tay ôm lấy nàng dựa khuôn mặt vào vai nàng.
  - Chàng đúng là yêu nghiệt như lời huynh ấy nói. Nhưng coi ra thiếp là bị yêu nghiệt chàng cướp mất trái tim mất rồi. Nàng mỉm cười nhìn hần.

images

Mười hai năm sau :

Trong trang viện lộng lẫy xinh đẹp của Đốc cốc tiểu hài tử mười hai tuổi ở một bên khe thở dài khi thấy mẫu thân cầm dao rượt chém phụ thân:

- Chàng đứng lại cho ta chàng dám mang Ngọc như ý trị giá liên thành của ta tặng cho tỷ tỷ, chàng thường ngày hay qua Đốc cốc chòng ghẹo tỷ tỷ ta thì thôi đi còn dám đem ngọc đi, chàng có biết ngọc ấy mắc thế nào không hả ta chém chết chàng.

- Ta nhất định sẽ không lấy một người ham tiền như mẫu thân. Tay chống cằm Khiết Phùng mười tuổi hắc ở một bên chán ngán cảnh thường ngày diễn ra như cơm bữa nói.

- Tiểu tử thôi, con nói gì hả, ham tiền có gì xấu chứ, tiền là tiên là phật là sức bật của tuổi trẻ là sức khỏe của tuổi già là cái đà của thế giới. Ở quê ta luôn coi câu nói đó là chân lý. Không có tiền sao nuôi nổi tiểu tử nhà người. Thiếu phụ quay sang chia mũi nhọn về phía tiểu hài tử mười tuổi nhưng có bộ dáng một ông cụ non.

- Tiểu tử, con ở nhà nịnh cho nương nguôi giận dùm ta, ta đi lánh nạn vài hôm, khi nào nương con bớt giận thì báo ta biết rõ chưa hả? Nói rồi hắc chạy thật nhanh ra khỏi nhà tìm đến tiểu cô nương kia. Thiệu Khiết Phùng lặng lẽ bám theo cha hắc, dạo gần đây cha thật sự rất lạ. Hắc thấy cha hắc theo dõi một tiểu cô nương khất nhi rồi lầm bầm gì đó. Khi cha hắc bỏ đi hắc tiến lại gần thấy nàng đang đối bụng liền cho nàng bánh quế hoa mà hắc thích ăn nhất cùng thổi bạc. Nàng cũng thật là đáng yêu, khiến hắc không thể rời mắt. Thiệu Mạc Du ở phía sau âm thầm theo dõi, hắc nhếch mép cười, mọi thứ đều đúng như kế hoạch của hắc dự tính. Mong rằng tiểu cô nương kia thực sự là kẻ mà Trầm Thiên kêu hắc tìm.

Thiệu Mạc Du là lấy cớ này để ra khỏi nhà hắc là muốn dấu Thê tử theo lời Trầm Thiên đi tìm kẻ sẽ thay nhi tử hắc hóa giải tử kiếp kia. Hắc không muốn Thê tử hắc một lần nữa dùng mạng của nàng đổi đời tử kiếp kia cho nhi tử. Hắc là muốn nắm tay nàng sống cùng nàng đến bạc đầu, rụng hết răng thành những ông già bà lão xum vầy bên con cháu như mơ ước nàng hay mơ tới.

Mĩ Khiết Ngọc ngồi trước hương án khe thở dài, Phu quân nàng hao nhiều tâm trí thế kia nàng đều biết cả nàng chỉ còn biết cùng hắc phối hợp, nhận lấy ân tình này trong hạnh phúc. Kiếp trước nàng là tích được phước gì mà kiếp này lại được một người như hắc yêu thương. Dù nàng luôn làm như không biết nhưng nàng biết hắc thường lên nàng đem tiền đến giúp huynh trưởng cùng cha nương nàng. Lại thường ghé Đốc cốc thăm tỷ tỷ nàng vì sợ nhị sư huynh có nhưng nhớ Tuyết tỷ mà bạc đãi tỷ tỷ nàng.

Giờ hắc lại vì nàng nghĩ cách hóa giải tử kiếp cho Phùng nhi. Những việc hắc làm vì nàng nàng đều biết cả nhưng lại làm như không biết bởi hắc đã muốn giấu nàng đành cùng hắc phối hợp thôi. Như hắc thường nói nàng sẽ ở nhà ngoan ngoãn làm thê tử ham tiền, hay ghen tỵ của hắc. Cộc sống mà hắc ước ao, sẽ không dùng Chiêm tinh thuật can dự hay sửa đổi bất kỳ chuyện gì nữa.

- Mạc Phúc, thân thể con không khỏe đừng ra đây. Nàng khe vuốt đầu nhi tử nàng luôn cảm thấy có lỗi với hắc nha.

- Nương, cha lại đến kỹ viện nương thực sự không tức giận sao? Hắc là biết bà chỉ làm bộ nổi giận thôi nhưng thật ra lại không hề giận dữ mỗi khi phụ thân hắc và bà cãi nhau lão ch của hắc lại lang thang trong các kỹ viện.

- Cha con đến đó cũng chỉ là nghe hát cùng xem vũ khúc, sao ta phải giận. làm bộ giận dữ là vì muốn cha con vui thôi.

- Thật kỳ lạ. Người lớn thật khó hiểu...Hắc xoay xoay khó hiểu trở về phòng.

- Lớn lên con sẽ hiểu thôi. Nhã nhi nghe nói đang học để trở thành tài nữ, Mạc Phúc à, con thật là có phúc nha. Nàng mỉm cười lầm bầm lớn lên con bé hắc là tiểu mỹ nhân vì Hiếu tỷ tỷ là đại mỹ nhân của Triệu quốc mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-nham-giuong>